ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1922.-ΕΤΟΣ Δ' ΑΡ. 178

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 28 ΜΑΪΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 40

ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου 7)

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	Ἐτησία δρ. 20.—	Ἑξάμ. δρ. 10
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ	» » 40.—	» » 20
ΑΜΕΡΙΚΗΣ	» Δολ. 4.—	» Δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ: 50 λεπτὰ ἡ λέξις. Ἐξαιρετικῶς διὰ τοὺς πολεμιστὰς 30 λεπτὰ ἡ λέξις. Διὰ ποιήματα καὶ ἐμπορικὰς καταχωρίσεις ἰδιαίτεραι συμφωνίαι.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΜΙΑ ΜΕΛΛΟΥΣΑ ΨΗΦΟΦΟΡΟΣ

Τύποις Περιοδικοῦ «Σφαίρας». — Ὁδὸς Ῥόμβης καὶ Περικλέους. — Ἀθῆναι.

ΚΡΙΣΙΣ ΤΗΣ ΗΘΙΚΗΣ

VI

Δεσποινίς Λιλή,

Σᾶς ἔλεγα εἰς τὸ προηγούμενον ὅτι ἡ ἐκ τῆς ἐπιβολῆς τῶν πραγμάτων κτηθεῖσα ἐλευθεριότης ἐν τῇ ἀγωγῇ τῆς συγχρόνου δεσποινίδος, ἔσχεν ὡς φυσικωτάτην συνέπειαν τὴν ἐλευθεριότητα εἰς τὸ ντύσιμό της, τὴν κατάργησιν τῶν κλειστῶν φορεμάτων. Θὰ προσθέσω σήμερον ὅτι κατὰ τῶν φορεμάτων αὐτῶν τὸ τελευταῖον κτύπημα κατέφεραν αἱ ἀξιώσεις τοῦ ὑγιεινῆ βίου καὶ τοῦ σπορτ, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπιδίδονται τελευταίως αἱ δεσποινίδες, ἄλλαι διότι ἡ κίνησις εἶνε φυσικὴ εἰς τὰ νεανικὰ σώματά των, ἄλλαι μόνον χάριν τῆς μόδας ἢ ἀπὸ ἀνομπισμόν.

Θὰ μοῦ ἀντιτάξετε ἴσως ὅτι εἰς τὴν Ἑλλάδα μόνον τὰ κορίτσια τῆς ἀνωτάτης ἀριστοκρατίας ἐπιδίδονται εἰς τὰ σπορτ, εἰς τὸ τένις, εἰς τὴν ἱππασίαν, εἰς τὰς ἐκδρομάς, εἰς τὴν κωπηλασίαν κλπ. Συμφωνῶ ἐπ' αὐτοῦ καθὼς καὶ ἐπὶ τοῦ γεγονότος ὅτι τὰ κορίτσια τῆς τάξεως αὐτῆς ἀποτελοῦν τὴν ἐλαχίστην πλειοψηφίαν ἀπέναντι τῶν ἄλλων τάξεων. Ἀλλὰ δὲν πρέπει ν' ἀπατᾶσθε, δεσποινίς· εἰς ὅλας τὰς κοινωνίας ἡ ἀριστοκρατία ἀποτελεῖ πάντοτε τὴν πρωτοπορείαν εἰς τὸν δρόμον, τὸν ὁποῖον κατ' ἀνάγκην ἀργὰ ἢ γρήγορα ὅλαι αἱ ἄλλαι τάξεις θ' ἀκολουθήσουν, διότι ὅλαι αἱ ἄλλαι τάξεις μιμοῦνται τυφλῶς τὴν ἀριστοκρατίαν καὶ πάντοτε αὐτήν ἔχουν πρὸ ὀφθαλμῶν. Αὐτή δίδει τὸν τόνον. Πρώτη ἡ ἀριστοκρατις θὰ φορέσῃ τὴν τελευταίαν κρεασιόν τῆς μόδας, καὶ κατόπιν αἱ γυναῖκες τῆς μέσης καὶ κατωτάτης μπουρζουαζίας. Καὶ σεῖς, φίλη δεσποινίς, ὅταν ἰδῆτε μίαν ἀριστοκρατίδα συνομήλικόν σας νὰ φορῇ νέαν, ὡραίαν τουαλέταν, εἶνε φυσικὸν νὰ ποθήσετε τὴν τουαλέταν αὐτὴν καὶ νὰ προσπαθήσετε, ἐφόσον σᾶς ἐπιτρέπουν τὰ οἰκονομικά σας μέσα, νὰ τὴν ἀποκτήσετε ἢ νὰ τὴν μιμηθῆτε τουλάχιστον κατὰ τὸ δυνατὸν καλλίτερον. Ὥστε εἰς τὸ αὐτὸ συμπέρασμα καταλήγομεν. Ἐφόσον εἰς τὴν ἀριστοκρατιαν μας ἐπεκράτησαν τὰ ἐλαφρὰ καὶ ἀνοικτὰ φορέματα, ἤτο ἀναπόφευκτον νὰ ἐπικρατήσουν καὶ εἰς τὰς ἄλλας τάξεις, ὅπως καὶ ἔγινε.

Λέγω λοιπὸν ὅτι εἰς ἐκ τῶν λόγων τῆς ἐπικρατήσεως τῶν φορεμάτων αὐτῶν εἶνε καὶ τὸ σπόρτ, διότι τὸ σπόρτ εἶνε ὁ ἀμείλικτος ἐχθρὸς κάθε φορέματος ποὺ εἶνε φαρδύ, μακρύ, κλειστόν. Ὅλαι αἱ ἀθλητικαὶ ἐποχαὶ ὑπῆρξαν ἐποχαὶ ἐλαφρῶν φορεμάτων: εἰς τοὺς ἀρχαίους προγόνους μας, λαὸν ὑπὲρ ὅλους τοὺς μεταγενεστέρους ἀθλητικόν, τὸ ρῆμα ἐπιδίδομαι εἰς τὸν ἀθλητισμὸν εἶνε συνώνυμον πρὸς τὸ εἶμαι γυμνὸς=γ υ μ ν ά ζ ω.

Πῶς λοιπὸν νὰ ἐκπλαγῶμεν ἂν βλέπωμεν τὴν αἰδὼ τοῦ ἐνδύματος νὰ ἐξασθενίζῃ διαρκῶς μεταξὺ τῆς συγχρόνου ἀθλητικῆς νεολαίας; Ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἡ αἰδὼς αὐτὴ (ἡ ὁποία ἦτο πρότερον τρόπον τινὰ μυστικοπαθὴς) γίνεται ρεαλιστικὴ καὶ τείνει συνεχῶς, τοῦτο δὲ ἄνευ τῆς παραμικρᾶς διαστροφῆς τοῦ χαρακτῆρος, πρὸς ἔνδυμα ὅσον τὸ δυνατὸν ἐλαφρότερον καὶ πρακτικώτερον, περιορισμένον δηλαδὴ εἰς τὸ ἀπολύτως ἀπαραίτητον διὰ τὴν κάλυψιν τοῦ σώματος.

Πρῶτος ἐγὼ ὡμολόγησα ὅτι παρετηρήθησαν ὄντως εἰς τὰς γυναικείας ἐνδυμασίας μερικαὶ ὑπερβολαί. Ἀλλ' αὗται ἦσαν ἐξαιρέσεις, αἱ ὁποῖαι δὲν μᾶς ἐνδιαφέρουν, διότι ἡμεῖς ἀποβλέπωμεν εἰς τὸ γενικόν, δὲν εἶν' ἔτσι δεσποινίς;

Καὶ τώρα ἂς προχωρήσωμεν εἰς τὸ τελευταῖον σημεῖον τῆς ἐρεύνης μας: Ἡ ἐλευθερία μὲ τὴν ὁποίαν τώρα οἱ νέοι συναναστρέφονται τοὺς νέους (ἐλευθερία τὴν ὁποίαν πρὸ πολλοῦ ἔχουν κατακτήσει αἱ Ἀγγλίδες, αἱ Γερμανίδες, αἱ Ἀμερικανίδες) ἔσχε τὸ ἀποτέλεσμα ν' ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τὰς συναναστροφὰς τὸν ρομαντικὸν χαρακτῆρα τῆς παλαιας ἐποχῆς. Ἀλλοτε μισῆς ὥρας περίπατος καὶ συνομιλία μὲ ἕνα νέον ἀπετέλει σπουδαῖον γεγονὸς εἰς τὴν ζωὴν μιᾶς κόρης, ἀκριβῶς ἐπειδὴ τότε ἔζη περιωρισμένη καὶ δὲν συνηντᾶτο συχνὰ μὲ νέους. Καὶ ὅταν συνωμίλει μ' ἕνα νέον, ἡ καρδιά της ἔπαλλε σφοδρῶς ἀπὸ τὴν ζωγχίνησιν ὅπως ἡ καρδιὰ τῆς Ἥρους συναντώσης τὸν Λέανδρον εἰς τὰς ἀκτὰς τοῦ Βοσπόρου. Σήμερον ποὺ αἱ νέαι καθημερινῶς ἀναστρέφονται ἐργάζονται μαζὶ μὲ τοὺς νέους, τὸ μεταξὺ των μυστήριον ἐξέλιπεν.

Ἀλ! νέοι κ.. νέαι τοῦ 1922: ἐκρδίσατε μεγάλην ἀνεξαρτησιαν καὶ οἰκειότητα εἰς τὰς ἀμοιβαίας σχέσεις σας, ἀλλὰ τὰ ἐρωτικά σας ρωμάντζα εἶνε πολὺ ὀχρά, πολὺ πεζὰ ἀπέναντι τῶν αἰσθηματικῶν ἐρώτων τῆς παρελθούσης γεννεᾶς! Καὶ ὅμως σεῖς ἔχετε δίκηο ἐν τῷ παρόντι διότι σεῖς εἶσθε τὸ παρόν. Καὶ πρέπει ἐκεῖνοι ποὺ ἀναλαμβάνουν τὴν ἀνατροφὴν σας καὶ τὴν ἀγωγήν σας νὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ συγχρονισθοῦν πρὸς τὴν σημειωνὴν ἐποχὴν καὶ νὰ τὴν ἐννοήσουν, διὰ νὰ σᾶς δώσουν καλὴν ἀγωγήν.

Οἱ νέοι καὶ αἱ δεσποινίδες τῆς σήμερον μιλοῦν πολὺ ἐλευθέρως, δημιουργοῦν μεταξύ των σχέσεις συντρόφων καὶ φίλων. Αἱ σχέσεις δ' αὐταὶ οὐδὲν τὸ ἀνήθικον ἐνέχουν. Πρόκειται ἴσως περὶ κρίσεως εἰς τὴν ἰδεολογίαν περὶ ἠθικῆς, ἀλλ' ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει περὶ κρίσεως αὐτῆς ταύτης τῆς Ἠθικῆς. Αἱ σημεριναὶ νέαι καθόλου δὲν εἶνε ἀνηθικώτεραι τῶν τῆς παρελθούσης γενεᾶς.

Καὶ ἰδού, φίλη δεσποινίς, ὅτι συνεπληρώσαμεν τὸν κύκλον τῆς ἐρεύνης μας περὶ τῆς Ἠθικῆς. Ἂς ἐπιφυλαχθῶμεν νὰ συνοψίσωμεν εἰς τὸ προσεχὲς τὰ συμπεράσματά μας, διὰ νὰ τελειώνωμεν.

ROMEO

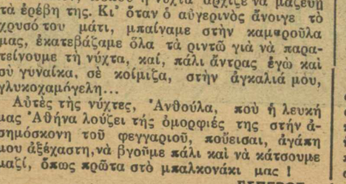

AU CLAIR DE LUNE

Αὐτὲς τῆς νύχτες ποὺ ἡ λευκή μας Ἀθήνα λούζει τῆς ὁμορφιές της στὴν ἀσημόσκονη τοῦ φεγγαριοῦ, πούσισαι, γλυκειά μου, νὰ βγοῦμε πάλι καὶ νὰ κάτσουμε ὅπως πρῶτα μαζὶ στὸ μπαλκονάκι μας;

Σ' ἄρεσε ἡ νύχτα, τὸ θυμᾶμαι. Σ'ἄρεσε γιατ' ἠσουνα μιὰ σιωπηλὴ τῆς νύχτας ἀδερφοῦλα. Κάποιο μεσονύχτι, ὅταν ἠσουνα μικροῦλα ἀκόμα, φαίνεται τὸ φεγγάρι νὰ σὲ φίλησε στὸ πρόσωπο, κι' ἀπὸ τότε τὸ μικροκαμωμένο, φεγγερὸ πρόσωπό σου, σὰν τῆς ἀνήλιαγης βασιλοπούλας, πῆρε τὴν ἀχνάδα τοῦ φεγγαριοῦ, χλομούλα μου.

Καὶ σ' ἄρεσε ἡ νύχτα...

Καθόμαστε κοντὰ στὸ μπαλκόνι, ὧρες ὁλόκληρες ἀμίλητοι. Μὲς στὰ ἑκστατικά σου πάντα μάτια, θλιμμένη μου ἀγαποῦλα, ἀρμένιζαν ὅλες οἱ νοσταλγίες τῶν ὡραίων κόσμων τοῦ ὑπερπέραν κι' ἡ μυστηριακὴ ψυχή σου κουφοριλοῦσε μὲ τὴν ἀδερφὴ τῆς νύχτας ψυχή.

Ποιὸς ξέρει σὰν τί νάλεγαν...

Ἐγώ, ποὺ δὲν εἶχα τὸ χάρισμα νὰ μιλῶ μὲ τὴ νύχτα χάτδευα ἁπαλά, εὐλαβιτά, μὲ φόβο λὲς νὰ μὴν τὰ ξεφυλλίσω, τὰ πεντάφυλλα ξωτικὰ λουλούδια τῶν ντελικάτων χεριῶν σου κι' ἀ.ένανα τὸ παραξενα ἡδονικὸ μῦρο τους, ποὺ μὲ νάρκωνε.

Ἐσπαρταρουσα πλάϊ σου σὰν ἕνα κουρελάκι ποὺ τὸ ξανεμίζει καὶ τὸ συνεπαίρνει ὁ λίβας τοῦ πόθου, ἤμουν σὰν μιὰ βαοκοῦλα ποὺ παραδέρνει καὶ πνίγεται στὸν τρικυμισμένο ὠκεανὸ τῆς ἡδονῆς. Κι' ἔτρεμα κοντά σου σὰν ἕνα παιδάκι παραπλανημένο στὴ νύχτα των ματιῶν σου, ὡ μελαγχολικὴ παλπὰ μου ἀγάπη.

Μὰ δὲν ἐτολμοῦσα νὰ ταράξω οὔτε μὲ τὸ σιγαλινὸ φλοίσβισμα ἑνὸς φιλιοῦ τὴν ἔκστασί σου, ποὺ τὴν ἐτύλιγεν ἡ ἱερὴ τῆς νύχτας σιωπή.

Ἔτσι ἄφωνοι, μουσκεμένοι ἀπ' τὸ μυστήριο τοῦ ἀπείρου, ἐμέναμε κοντὰ κοντὰ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον, ὥσπου ἡ νύχτα ἄρχιζε νὰ μαζεψῇ τὰ ἐρέβη της. Κι' ὅταν ὁ αὐγερινὸς ἄνοιγε τὸ χρυσό του μάτι, μπαίναμε στὴν καμαροῦλα μας, ἐκατεβάζαμε ὅλα τὰ ρινιοῦ γιὰ νὰ παρατείνουμε τὴ νύχτα, καὶ, πάλι ἄντρας ἐγὼ καὶ σὺ γυναίκα, σὲ κοίμιζα, στὴν ἀγκαλιά μου, γλυκοχαμόγελη...

Αὐτὲς τῆς νύχτες, Ἀνθούλα, ποὺ ἡ λευκή μας Ἀθήνα λούζει τῆς ὁμορφιές της στὴν ἀσημόσκονη τοῦ φεγγαριοῦ, πούσισαι, ἀγάπη μου ἀξέχαστη, νὰ βγοῦμε πάλι καὶ νὰ κάτσουμε μαζί, ὅπως πρῶτα στὸ μπαλκονάκι μας!

ΕΥΠΕΡΟΣ

Σ.Ε.—Πρὸς τὴν ἄγνωστον ἐπιστολογράφον μου: Ἡ λυρική σας πρόζα μοῦ ἄρεσε.

Η ΕΚΠΛΗΞΙΣ

—Μπᾶ! μπᾶ!... τί θέλει ἡ γυναίκα μου ἐκεῖ μέσα;

Αὐτὰ ἀκριβῶς τὰ λόγια ἀνεφώνησεν ὁ κ. Κωνσταντῖνος Διχοτομημένος, στὰς πέντε τὸ ἀπόγευμα τῆς παρελθούσης Παρασκευῆς. Καὶ γιατὶ ἀνεφώνησε αὐτὰ τὰ λόγια; Διότι, καθὼς ἐπερχοῦσε ἐκείνη τὴν ὥρα τυχαίως ἀπὸ τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ, εἶχε ἰδῇ τὴ γυναίκα του νὰ μπαίνῃ σ' ἕνα χρυσοχοεῖον, πράγμα ποὺ, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ κ. Διχοτομημένος δὲν ἦτο νεόπλουτος, δὲν ἔπρεπε νὰ τῆς συμβαίνῃ συχνά.

—Ἔχει ν' ἀγοράσῃ τίποτα; ἠρώτησεν ἐκ νέου τὸν ἑαυτόν του ὁ κ. Κωνσταντάντινος. Ἀλλὰ κατανοήσας ἐγκαίρως ὅτι ἐκ μέρους τοῦ ἑαυτοῦ του δὲν εἶχε νὰ περιμένῃ καμμίαν συγκεκριμμένην ἀπάντησιν, ἀπεφάσισε νὰ ἐξηγήσῃ κατὰ τρόπον θετικώτερον τὸ συνταραχτικὸν τοῦτο μυστήριον, ποὺ δὲν ἦτο καθόλου ἀπίθανον ν' ἀφορᾷ καὶ τὸ μέτοικόν του. Ἔκαμε ὅθεν κανονικὴν μεταβολὴν, ἐπέρασε πάλι ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ χρυσοχοείου, εἶδε τὴ γυναίκα του μπροστὰ σὲ μιὰ βιτρίνα νὰ παζαρεύῃ μ' ἕναν ὑπάλληλον κάτι ποὺ δὲν κατώρθωσε νὰ διακρίνῃ. ἐπέρασε κατόπιν στὸ ἄλλο πεζοδρόμιον, καὶ ἐκεῖ τὸ ἔστησε κάρτερι, μὴ ἐννοῶν νὰ τὸ κουνήσῃ βῆμα ἂν δὲν ἐξιχνίαζε τὰ τεκταινόμενα.

Μετὰ δέκα λεπτὰ ἡ κυρία Φιφὴ Διχοτομημένου ἐβγαινε ἀπὸ τὸ χρυσοχοεῖον καὶ πεταχτὴ δροσερά, προκλητικὴ ὅπως πάντοτε, διηυθύνετο πρὸς τὸ Σύνταγμα. Ὁ παραμονεύων σύζυγός, ἂν ἤθελε, μποροῦσε νὰ τὴν προφθάσῃ καὶ νὰ τὴν ρωτήσῃ τί δουλειὰ εἶχε ἐκεῖ μέσα. Ἔχων ὅμως ἀνέκαθεν ζωηρὰς ἀμφιβολίας περὶ τῆς φιλαληθείας τῶν γυναικῶν, καὶ δὴ τῶν ἐγγάμων, ἀπεφάσισε νὰ προβῇ εἰς τὴν ἔρευνάν του δι' ἄλλης ὁδοῦ. Καὶ διὰ τοῦτο βλέπομεν τὸν ἀγωνιῶντα κ. Κωνσταντῖνον νὰ εἰσορμᾷ εἰς τὸ χρυσοχοεῖον, ἐκ τοῦ ὁποίου μόλις ἐξῆλθεν ἡ σύζυγός του, καὶ νὰ ἐρωτᾷ τὸν ὑπάλληλον:

—Ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ πῆτε τί ἐψώνισε αὐτὴ ἡ κυρία ποὺ ἦταν πρὸ ἑνὸς λεπτοῦ ἐδῶ;

—Μιὰ σιγαροθήκη ἀσημένια, κύριε.

—Σὰν ποιά; σὰν αὐτὴ ἐδῶ;

—Ὄχι σὰν αὐτή, ἀλλὰ αὐτὴ ἀκριβῶς, κύριε.

—Ἀ! καὶ γιατὶ τὴν ἄφησε;

—Γιὰ νὰ κολλήσουμε ἐπάνω ἕνα χρυσὸ κεφαλαῖο: Κ. Αὔριο θὰ περάσῃ νὰ τὴν πάρῃ ἕτοιμη. Μήπως θέλετε καὶ σεῖς καμμιὰ σιγαροθήκη, κύριε;

—Ὄχι, εὐχαριστῶ...

Καὶ ὁ κ Κωνσταντῖνος ἐξερχόμενος διελογίζετο: «Τί ἀδικο ποὺ εἶχα νὰ ὑποψιασθῶ τὴ χρυσῆ μου τὴ Φιφικοῦλα!...» Ἡ καϋμένη ἤρθε κι' ἀγόρασε μὲ τὴς μικρές της οἰκονομίες μιὰ σιγαροθήκη καὶ παρήγγειλε νὰ κολλήσουν ἀπάνω τὸ ἀρχικὸ τοῦ ὀνόματός μου, γιὰ νὰ μοῦ τὴν κάνῃ δῶρο αὔριο ποὺ γιορτάζω... Τὴ χρυσῆ μου τὴ γυναικοῦλα!»

Τὸ βράδυ, ὅταν ἐπέστρεψε σπίτι του ὁ κ. Κωνσταντῖνος, ἠσπάσθη μ' ἐξαιρετικὴν τυφερότητα τὴ «χρυσῆ του τὴ γυναικοῦλα» χωρὶς νὰ τῆς εἰπῇ τίποτε περὶ τῆς σιγαροθήκης. Κι' ἐκείνη ὅμως δὲν τοῦ ἀνέφερε τίποτε σχετικόν.

—Τὴ χρυσῆ μου, διελογίσθη ὁ Κωνσταντῖνος, θέλει νὰ μοῦ κάνῃ σαρπρὶζ αὔριο!..

Καὶ ἀπεκοιμήθη κολυμβῶν εἰς ὠκεανοὺς συζυγικῆς μακαριότητος...

Ἐπὶ τέλους ἡ ἡμέρα τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου ἀνέτειλεν. Ὁ κ. Διχοτομημένος, μόλις ἀνοιξε τὰ μάτια του, ἐπερίμενε τὴν σουρπρίζ, ἡ ὁποία ὅμως μόνον τὸ μεσημέρι ἦλθε.

Πράγματι τὸ μεσημέρι, ὁ κ. Διχοτομημένος, ἐκ εὐκαιρίᾳ τῆς ὀνομαστικῆς ἑορτῆς του, εἶχε καλέσει εἰς γεῦμα μερικοὺς οἰκογενειακοὺς φίλους του, μεταξὺ τῶν ὁποίων πρῶτος καὶ καλλίτερος συγκατελέγετο ὁ κ. Κλεομένης Κάλκης.

Καὶ λοιπὸν μετὰ τὰ ἐπιδόρπια ὁ κ. Κωνσταντῖνος εἶδε τὸν κ. Κλεομένην νὰ βγάνῃ ἀπὸ τὴν τσέπη του μία σιγαροθήκη ὅμοια κι' ἀπαράλλαχτη μ' ἐκείνην ποὺ εἶχε ἀγοράσει ἡ γυναίκα του, μὲ τὸ χρυσὸ Κ κολλημένο ἐπάνω καὶ νὰ προσφέρῃ τσιγάρο σ' ὅλους τοὺς συνδαιτυμόνας, ἀρχίζων ἀπὸ τὸν οἰκοδεσπότην.

Καὶ πρέπει νὰ ὁμολογήσετε ὅτι ἡ σουρπρὶζ ἀπῆρξε μεγαλειτέρα ἀφόσου τὴν ἐπερίμενε ὁ ταλαίπωρος κ. Διχοτομημένος.

Μ. ΣΤΗΡΙΟΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΑΓΙΔΕΣ ΓΙΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ Πελαγία, τὸν βρῆκε στὸ ξενοδοχεῖο ἐνῷ ἑτοιμαζόταν γιὰ τὸ ταξεῖδι. Συγκινημένη ἡ κακομοῖρα,—ἄν κι' ἔκανε τὴν ἀνήξερη,—τοῦ ἔδωσε τὸ γράμμα, τοῦ ἔδωσε καὶ τὰ δέκα χιλιάρικα.

Ὁ Νίκος διάβασε τὸ γράμμα καὶ τὸ ἔσχισε μπροστά της μὲ θυμό. Καὶ τὰ χιλιάρικα, χωρὶς καλὰ-καλὰ νὰ τὰ πιάσῃ, σὰ νὰ τὸν ἔκαιγαν, σὰ νὰ τὸν βρώμιζαν φοβερά, τῆς τὰ ξανάδωσε νὰ τὰ πάῃ πίσω.

—Νὰ πῇς τῆς μάνας μου, τῆς εἶπε, πὼς αὐτὰ ὁ Νίκος δὲν τὰ χάφτει. Καὶ ἔκαμε πολὺ μεγάλο λάθος νὰ φανταστῇ πὼς θὰ κρατοῦσα ἐγὼ τὰ λεπτὰ τῆς ἀτιμίας τους! Ἄμ ἄν ἤταν ἔτσι, πές της, καθόμουν καὶ σπὴν Ἀθήνα, στὸ σπιτάκι μου, κι' ἔκανα τὸ μεσίτη τῆς ἀδελφῆς μου.

—Χριστὸς κι' ἡ Παναγία! ἔκαμε ἡ Πελαγία.

Ἡ ἀναφώνηση αὐτὴ, προσοίπηση φυσικώτατη, ἔδειχνε τόση ἔκπληξι, τόσον τρομο, ὥστε κόκηκε ἡ φόρα τοῦ Νίκου.

—Ναί, ἔχεις δίκιο, τῆς εἶπε, Ἐσὺ λείπεις καιρὸ ἀπὸ τὸ σπίτι μας καὶ δὲν ξέρεις πῶς ἔχει κατανυτήσει...Κι' εἶσαι τίμιο κορίτσι ἐσύ...χωριατοπούλα!..Ἀλήθεια, σὲ ποιὸ σπίτι εἶσαι τώρα;

Κατακόκκινη, ἡ Πελαγία ἐτραύλισε ἕνα ψεύτικο ὄνομα.

—Καὶ ποῦ σὲ βρῆκε ἡ μητέρα μου νὰ σὲ στείλῃ ἐδῶ; τὴ ρώτησε ὁ Νίκος.

Ἡ Πελαγία τὰ μπάλωσε.

—Κατὰ τύχη, πέρασα σήμερα νὰ ἰδῶ τὴν κυρία Μιμίκα...

—Νὰ μὴν ξαναπεράσῃς! τὴν ἔκοψε φωνάζοντας ὁ Νίκος. Νὰ μὴν ξαναπατήσῃς. Εἶναι ἱκανὴ νὰ σὲ καταστρέψῃ καὶ σένα. Ἀκοῦς; Τὸ καλὸ ποὺ σοῦ θέλω, κορίτσι μου!..Πάρε αὐτὰ τὰ λεπτά, δός τους τα, πέταξέ τους τα ἀκὸ μακρυά, καὶ φύγε, φύγε, νὰ μὴν κολλήσῃς!..

Τὴν Πελαγία τὴν ἔπνιγε τώρα ἡ συγχύνηση. Δὲν βρῆκε νὰ πῇ οὔτε λέξη σ.ὸ συστυχισμένο αὐτὸν ἀδελφό, ποὺ ἡ φτωχὴ καμαριέρα ἤξερε τὸ ὁράμα του καλύτερ' ἀπὸ τὸν καυένα...Μόνο πῆρε τὰ λεπτά, χαιρέτησε ψιθυριζοντας κι' ἔφυγε.

Γυρίζοντας στὶς παλιές της κυρίες, τοὺς διηγήθηκε ὅλη τὴ σκηνή.

—Τί ἄλλο εἶχαν νὰ κάμουν; Τρόπος δὲν ὑπῆρχε γιὰ νὰ πεισθῇ ὁ Νίκος πὼς βρῆκε τὸν ἀδελφό της, τὶ αἰσθάνθηκε κείνη τὴ στιγμή, τί εἶπε, τί ἔκαμε καὶ τί ἀπέγεινε,

—Τί δράμα! φάναζαν ἔκθαμβοι οἱ φίλοι της.

—Τί δράμα! ἔλεγε κι' αὐτή.

Καὶ ἔπεφτε στὴν ἀγκαλιά τους, σὰ νὰ ζητοῦσε λήθη καὶ παρηγοριὰ στὸν ἔρωτα Ἔτσι, τὸ «ὡραιότερο κορίτσι» τοὺς παρουσιαζόταν καὶ τὸ πιὸ ὀυσευχισμένο ..Αὐτὸ σὲ πολλοὺς ἄρεσε ὑπερβολικά. Ἤθελαν μάλιστα καμμία-νὰ κλαίῃ καὶ στὴν ἀγκαλιά τους. Γινόταν τότε τρυφερότεροι, περισσοτερο ἀνεκτικοὶ, θερμότεροι. Κι' αὐτὸ πάλι τὴν τρέλλαινε τὴ Μιμίκα! Σὲ λίγο ξεχνοῦσε ὅλα ἐκεῖνα ποὺ ἐπίτηδες τὰ εἶχε θυμηθῆ. Καὶ γελοῦσε τραντεχτὰ μέσ' στὰ δάκρυά της, κι' ἡ θλίψη της δὲν κνγόταν σὲ σπασμοὺς ἡδονῆς.

Γρήγορα ξιναβρῆκε καὶ τὸ Μαχαλάκη της.

Ὁ ἄμορφος νέος, ὅσο κι' ἄν ταράχτηκε ἀπὸ τὴ συμφορὰ ἐκείνη τοῦ φίλου του, δὲν ἄργησε νὰ ξαναπάῃ στῆς κυρίας Μέλπως. Ἰδέα τοῦ φίλου του, δὲν ἄργησε νὰ ξαναπάῃ στῆς κυρίας Μέλπως. Ἰδέα τοῦ φίλου του, δὲν ἄργησε νὰ ξαναπάῃ στῆς κυρίας Μέλπως. Ἰδέα ἦταν καὶ τὴ συνήθισε. Καὶ χωρὶς καμμιὰ τύψη χαιρκε μιὰ φορὰ τὴν Ἐρατώ, ἄλλη μέρα πῆρε τὴν Πελαγία καὶ στὸ τέλος γύρεψε καὶ τὴ Μιμίκα.

—Ἔρχεται ἀκόμα, τοῦ εἶπε ἡ Ἐρατώ, μὰ θὰ σᾶς θέλῃ ὕστερ' ἀπ' αὐτα;

—Μπᾶ! καὶ τὶ τῆς φταίω ἐγώ; Μήπως τῆς ἔφερα ἐκίτηδες τὸν ἀδελφό της;

Ὁ νέος εἶχε δίκιο. Ἡ Μιμίκα τὸν ἤθελε καὶ τὸν παράθελε. Τὶ τῆς ἔφταιγε ἀλήθεια; Κι' ὅπως γιὰ τὸν Τζων, τὸν βιαστή της, ἔτσι καὶ γιὰ κεῖνον ποὺ ἔγεινε αἰτία νὰ τὰ μάθῃ ὅλα ὁ ἀδελφός της, ἔλεγε φιλοσοφικά:

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΡΩΜΑΝΤΖΑ

Τοῦ Γάλλου Ἀκαδημαϊκοῦ MARCEL PREVOST

ΑΙ ΚΥΡΙΑΙ ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

(Συνέχεια ἐννάτη)

«Τί εἶνε πάλι αὐτό; διηρωτήθη ἡ Ἀλβίνα, ὅταν ἐτελείωσε τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς. Ὁ Ροζὲ μοῦ ἔγραφε στὸ γράμμα του ὅτι ὁ προστάτης του τοῦ εὑρῆκε μιὰ νύφη. Ἄρα θέλει νὰ ματαιώσῃ τὸν γάμον μας γιὰ νὰ τὸν δώσῃ σ' ἐκείνην. Κι' ἐπειδὴ δὲν ἠμποροῦσε νὰ πείσῃ αὐτόν, θὰ προσπαθήσῃ ἴσως νὰ πείσῃ ἐμένα. Ἀλλὰ πῶς; Μὲ τί ἐπιχειρήματα; Ἂς εἶνε, θὰ τὸν δεχθῶ, γιὰ νὰ ἰδῶ τί θὰ μοῦ εἰπῇ... Βέβαια, πρέπει νὰ τὸν δεχθῶ, γιὰ νὰ μὴ νομίξῃ ὅτι προσκαθῶ νὰ μπλέξω τὸν Ροζὲ καὶ νὰ πεισθῇ ὅτι ὁ Ροζὲ, περισσότερο ἀπὸ μένα θέλει αὐτὸν τὸν γάμον... Καὶ ξέρω πῶς θὰ τοῦ μιλησω...Ἀπὸ τὸ γράμμα του φαίνεται νὰ εἶνε εὐγενικὸς ἄνθρωπος... ἐλπίζω νὰ μὴ μὲ ἀναγκάσῃ νὰ μετανοήσω διότι τὸν ἐδέχθηκα.»

Ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῶν σκέψεων αὐτῶν, ἡ Ἀλβίνα ἐκάθησε καὶ ἔγραψε τὴν ἑξῆς ἀπάντησιν:

«Κύριε,

θὰ μὲ βρῆτε αὔριο Πέμπην, πρωΐ, στὸ σπίτι μου ἀπὸ τὰς 10 καὶ 1)2 Κόμησα Ἄντεργυ»

ἕως τὸ μεσημέρι.

Ἔκλεισε τὸν φάκελλον, τὸν παρέδωκεν εἰς τὴν καμαριέραν διὰ νὰ τὸν ταχυδρομήσῃ ἀμέσως καὶ ἀπεσύρθη νὰ κοιμηθῇ, ἡσυχος ὅτι ἡ συνάντησίς της μὲ τὸν δόκτορα Χόμπσον δὲν ἦτο δυνατὸν ν' ἀποληξῇ εἰς ματαιώσιν τοῦ γάμου της μὲ τὸν Ροζέ.

Ἡ δυστυχής!.. οὐδὲ καν ὑπώπτευε ποίον κεραυνοῦ προάγγελος ἦτον ἐκείνη ἡ ἐπιστολή.

Καὶ ἡ μοιραία ἡμέρα ἐξημέρωσεν.

Εἰς τὰ δέκα καὶ μισὴ ἀκριβῶς ὁ δόκτωρ Χόμπσον ἀνηγγέλλετο εἰς τὴν κόμησσαν Ἄντεργυ.

—Κυρία, εἶνε αὐτὸς ὁ Ἄγγλος κύριος, τῆς εἶπεν ἡ καμαριέρα.

—Ἂς περάσῃ, ἀπήντησεν ἡ Ἀλβίνα.

Καὶ εἰς τὴν πόρταν τοῦ μικροῦ σαλονιοῦ ἐνεφανίσθη ὁ προστάτης τοῦ Ροζέ, εὐσωμος, ρόδινος, μὲ ἀραιὰ ἄσπρα μαλλιά, ξυρισμένος. Καὶ μόλις ἤρχισε νὰ ὁμιλῇ, ἡ Ἀλβίνα ἐμάντευσε τὴν ἀλλοιεσιν, ὅπως ἡ Ἰοκάστη εἰς τοὺς πρώτους λόγους τοῦ θηβαίου ποιμένος.

Ἡ συνομιλία των δὲν ἔπιαν ὑπῆρξεν οὔτε μακρὰ, οὔτε δραματική.

Ὁ δόκτωρ, εἶπε ψύχραιμα.

—Κυρία, ὑπάρχει νοτίως τοῦ Λονδίνου, εἰς τὸ Σοῦθ Κρόϋντον, μία κλινικὴ εἰδικὴ διὰ τὰς ἀποκρύφους γεννήσεις. Τὸν Μάϊον τοῦ 1898 τὰ περίπου ἔτῶν, ὁ ὁποῖος ἀπὸ δύο μηνῶν ἦτο γραμματεὺς τῆς ἐν Λονδίνῳ γαλλικῆς πρεσβείας. Ὁ διπλωμάτης αὐτὸς ἦτο ὁ κύριος Ἰούλιος Περντιχγὰν (ὁ δόκτωρ ἐτόνισε αὐτὸ τὸ ὄνομα).

»Ἀφοῦ ἔφερεν εἰς τὸν κόσμον ἕνα παιδί, ἡ νεαρὰ αὐτὴ Γαλλὶς ἐγκατέλειψε τὴν κλινικὴν ὅσον ἠδυνήθη γρηγορώτερα μετὰ τὸν τοκετόν. Ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος ἦτο ἔγγαμος καὶ δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἐπανορθώσῃ ἀλλέως τὸ σφάλμα του, εἶχεν ἐν τούτοις τὸν ἰσχυρὸν ν' ἀναλάβῃ τὴν ἀνατροφὴν τοῦ φυσικοῦ τέκνου του.

»Ὅλα αὐτὰ τὰ γνωρίζετε, κυρία.

»Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δὲν γνωρίζετε εἶνε ὅτι μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς νεαρᾶς Γαλλίδος, ἡ ὁποία ὀνομάζετο Ἀλβίνα, κυρία, ὁ κ. Περντιγκὰν ἐγνωρίσθη εἰς τὴν κλινικὴν μ' ἕνα ἄγγλον δόκτορα, ὁ ὁποῖος εὑρισκετο ἐκεῖ διὰ τὸν ἴδιον λόγον.

Τα Καλλιτερα Διηγηματα

Η ΛΕΥΚΗ ΟΡΤΕΝΣΙΑ

Τοῦ *Henry Derieux*

Δυὸ φορές, κύριε, δύο φορὲς εἶδα τὴ διάσημη Βάντα Ραβονίν, κι' ὅμως δὲ θὰ τήνε ξεχάσω ποτέ. Θέλετε νὰ σᾶς πῶ τὸ γιατί; Εἶσθε βιαστικός, ναί, τὸ ξέρω – στὴν ἐποχή μας ὅλοι εἴμαστε βιαστικοί Σταθῆτε ὅμως μιὰ στιγμοῦλα, νὰ σᾶς πῶ τὴν ἱστορία της, γιατὶ πρέπει νὰ τὴν μάθετε. Εἶσθε ἄνθρωπος ποὺ σᾶς ἀρέσει τὸ θέατρο, καθώς ξέρω, καὶ μὲ τὴν ἱστορία αὐτὴ θὰ ἰδῆτε πῶς τὸ θεατρικὸ κοινὸ εἶνε ἕνα μεγάλο καὶ βλακῶδες παιδί ποὺ ξέρει μόνο νὰ χειροκροτῇ τὰ ψεύτικα καμώματα τῶν ἠθοποιῶν καὶ νὰ μαξιλαρώνῃ τοὺς μεγάλους, τοὺς ἀληθινοὺς τεχνίτες τῆς σκηνῆς.

Δὲν ξέρει τί τοῦ γίνεται, σᾶς λέω: τ' ἀρέσει τὸ ψέμμα καὶ μισεῖ τὴν ἀλήθεια. Κι' ἀκοῦστε νὰ ἰδῆτε, κύριε:

"Οταν γιὰ πρώτη φορὰ εἶδα τὴ Βάντα Ραβονίν, ἔπαιζε τὴ «Λευκὴ Ὀρτένσια», ποὺ εἶνε ἕνα δράμα πολὺ πιὸ συγκινητικὸ ἀπ' τὴν «Κυρία μὲ τὰς καμελίας». Ἡ ὑπόθεσίς του; Νά, δυὸ νέοι ἀγαποῦνται. Ὁ νέος προσβάλλεται ἀπὸ κείνη τὴν ἀρρώστεια ποὺ γιατρεύεται, ἢ μᾶλλον δὲ γιατρεύεται στὰ σανατόριο. Εἶνε ἐγωϊστὴς ὅμως καὶ δὲ θέλει νὰ χωρίσῃ ἀπ' τὴν ἐρωμένη του, ποὺ τὴν ἀγαπάει πολύ. Ἐκείνη ἀπὸ εὐσπλαχνία μένει μαζί του, κι' ἔτσι κολλάει τὴν ἀρρώστεια του. Ἡ ἀρρώστεια ὅμως φανερώνεται σ' αὐτὴ μὲ σοβαρότερη μορφή, γίνεται καλπάζουσα καὶ σὲ λίγο πεθαίνει, πρώτη αὐτή, στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἐτοιμοθάνατου ἐρωτοῦ της. Δὲν εἶνε συγκινητικόν, ἔ;

Καὶ νὰ δῆτε πῶς ἔπαιξε τὸ ρόλο τῆς νέας αὐτῆς ἡ Βάντα! Τοῦλάχιστον ἐκεῖνο τὸ βράδυ ποὺ ἤμουν κι' ἐγὼ στὴν παράστασι, ἔπαιξε τόσο καλά, τόσο θαυμάσια, ποὺ τὸ κοινὸ ἐνθουσιάσθηκε, ἔγινε ἐξάλλο ἀπ' τὴ συγκίνησι, κι' πὶ τρία τέταρτα τῆς ὥρας—ἀκοῦτε, κύριε;—πὶ τρία τέταρτα τῆς ὥρας τὸ θέατρο ἐτράταξε ἀπ' τὰ χειροκροτήματα, τὰ μπράβο καὶ τὰ μπίς. Εἴκοσι φορὲς ἀνεβοκατέβηκε ἡ αὐλαία κι' ἡ Βάντα, ἐξαντλημένη ἀπ' τὸ παίξιμο σωριασμένη σ' ἕνα ντιβάνι, μόλις εἶχε τὴ δύναμι ν' ἀγαπήσῃ τὸ κεφάλι γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ ἀκροατήριο μ' ἕνα τραγικὸ χαμόγελο στὰ χείλη.

Καὶ λοιπόν, ἀκοῦστε νὰ ἰδῆτε καὶ τὴ συνέχεια, κύριε:

"Επειτα ἀπὸ δυὸ μῆνες εἶδα γιὰ δεύτερη φορὰ τὴ Βάντα Ραβονίν. Ἔπαιζε πάλι τὴ «Λευκὴ Ὀρτένσια». Στὸ μεταξὺ ἡ φήμη της εἶχε ἁπλωθῆ παντοῦ, ὅλοι μιλοῦσαν μ' ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὴν τέχνη της κι' ὅλοι ἔτρεχαν νὰ τὴν ἰδοῦν. Ἔλεγαν μάλιστα πῶς εἶχε τόση ἐπιτυχία σ' ἐκεῖνο τὸ δράμα, γιατὶ ἦταν τὸ δράμα τῆς δικῆς της ζωῆς. Μὰ ὁ κόσμος λέει ὅ,τι θέλει, δὲν εἶν' ἔτσι, κύριε;

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἔκατσα στὴν πρώτη σειρὰ τῶν καθισμάτων, γιὰ νὰ παρακολουθῶ καλλίτερα τὰς ἐκφράσεις τοῦ εὐκίνητου προσώπου της. Ὦ; τόσο ἀμέσως ἀπ' τὴν ἀρχὴ εἶδα πῶς δὲν ἔπαιζε τόσο καλά, ὅσο τὴν πρώτη φορά. Ἡ φωνή της ἔτρεμε. τὸ βάδισμα της ἦταν κουρασμένο, τὸ παίξιμό της ἄτονο. Ἔκανα μήπως λάθος; "Οχι, γιατὶ καὶ ὅλοι οἱ θεαταὶ τὴν ἴδια ἐντύπωσι εἶχαν. Ἀντὶ χειροκροτήματα, ἀκούγονταν μουρμουρίσματα ἀποδοκιμασίας, ποὺ στὴ δεύτερη πράξι ἔγιναν σφυρίγματα καὶ στὴν τρίτη οὐρλιάσματα "Οταν ἔφθασε ἡ τελευταία σκηνή, ποὺ σφριάζεται κάτω νεκρή. τὸ κοινὸν πιὰ ἐμαίνετο. Τὰ μαξιλάρια ἔπεφταν βροχὴ στὴν αὐλαία. Τὸ κοινὸ ζητοῦσε ν' ἀνοίξῃ πάλι ἡ αὐλαία, γιὰ νὰ τὴν ἀποδοκιμάσῃ μιὰ ἀκόμα φορά, κι' ἔβριζε κι' ἐχειροκόμουσε κι' ἄφριζε, ὅταν εἴδαμε ὅλοι τὸ θιασάρχη νὰ βγαίνῃ στὸ προσκήνιο καὶ νὰ φωνάζῃ :

– Μετὰ θλίψεως ἀγγέλλω πρὸς τὸ σεβαστὸν κοινὸν ἐνα τρομερὸ γεγονός: ἡ διάσημος Βάντα Ραβονὶν ἀπέθανεν ἐπὶ σκηνῆς!...

Καταλαβαίνετε, κύριε; Ἤταν ἡ μόνη φορὰ ποὺ ἔπαιξε ἀληθινά, ποὺ πέθανε πράγματι, κι' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν φορὰ τὸ κοινό, κι' ἐγὼ μαζί, τὴν ἀποδοκιμάσαμε, ἐνῷ τῆ; ἄλλες φορὲς τὴν ἀποθεώνεμε. Δὲν εἴμασε ὅλοι ζῶα, κύριε;

Μετάφρασις ΝΟΒΕΛΛΙ

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

Μοῦ πλήγωσε τὴν ἄμοιρη καρδιὰ
ὡσὰν σίτα καυτερὴ ἡ ματιά σου,
κ' ἔχάσαξε στὰ στήθια μου βαθειὰ
ἀγαπημένη μου τὸ ὄνομά σου.

Θεσ]ίκη *ὡσὰς Σταυρίδης*

ΠΑΛΗΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΓΑΠΩ

Ἀγαπῶ τὰ κύματα ποὺ ἁπαλὸ μαϊστράλι
τὰ τραβάει καὶ σέρνονται καὶ σκοποῦν μακρυά,
τὰ πανιὰ στὸ πέλαγος, ὅταν γάλι-ἀγάλι
κρύβωνται στὸν ἄκρητα του καὶ τὰ χάνεις πιά.

Ἀγαπῶ τὰ κίτρινα φύλλα στὸν ἀγέρα,
τοὺς τσιγγάνους ποὺ υσαν τῆς φτωχὲς σκηνὲς
καὶ κινᾶν νὰ φύγουνε· κι' ἀγαπάω πέρα
τὸν καπνὸ ποὺ ἀμίλητος πάνω ἀπ' τῆς ἐλιές,

τὸν καπνὸ ποὺ ἀμίλητος πάνω ἐκεῖ ὁλοένα
μόνος κι' ὁλομόναχος ἔχει βραδιαστεῖ,
ποὺ γυρνάει κι' ἀτάραχος – ἔτσι ὡσὰν ἐμένα –
πάει στὴ νύχτα ποῦρχεται νὰ σιγοσβυστῇ..

ΜΗΝ ΚΛΑΙΣ

Μὴν κλαῖς, μὴ λὲς πῶς τίποτε
δὲ σοῦμεινʼ ἐδῶ πέρα·
σοῦ μένει, ἀπάνω στὰ βουνά,
τὸ πέρασμα τῆς μπόρας
σοῦ μένει ἡ χαραυγὴ μακρυὰ
στὸ πέλαγο κι' ἡ μέρα
κάτω στὸν κάμπο κι' οἱ ἐλιές
καὶ τὸ βοητὸ τῆς χώρας.

Σοῦ μένει ἀκόμα τὸ φτωχὸ
τ' ἀπάνεμο ἀκρογιάλι
ποὺ σὰ βραδυάζει μέσα του
πέφτουν τὰ βράγια, οἱ μῶλοι,
τὰ σπίτια, ὁ γέρος ὁ ψαρᾶς
ποὺ λάμνει ἀγάλι-ἀγάλι·
μὴν κλαῖς ! Σοῦ μένει ἐκεῖ-γιὰ ἰδὲς—
ὅλ' ἡ ζωή μας. "Ολη.

Σοῦ μένει ἐκεῖ μὲ τὴ βουβὴ
κι' ἀθώα της γαλήνη,
μὲ τὴ γλυκοχαμόγελη,
τὴν ξένοιαστη ὀμορφιά της,
μὲ τὴ σκιά της, τὴ σκιὰ
ποὺ ἀρχίζει νὰ τὴ σβύνῃ
σιγὰ σιγὰ τὸ σούρουπο
καὶ τῆς νυχτιᾶς ὁ μπάτης...

ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

ΘΡΗΝΟΙ ΣΤΗ ΜΟΝΑΞΙΑ...

Ἔλα σκοτάδι...ἡ ψυχή μου πέθανε!..
Ἀλλοίμονο! ἡ ψυχή μου πάει...
Νά..τ' ἅγιο της τὸ λείψανο...στὴ χέργια μου!
Δές το,..σᾶ μοσκολίβανο μοσκοβολάει...

Ἔλα σκοτάδι...τὴν ἔκλαψα ὁλημερίς...
τὴν ἐσαβάνωσα ἐγώ...μονάχη!

νὰ τὰ νεκροστολίδια της...παράπονο,
δὲ θἄχῃ ἡ ψυχοῦλα μου, δὲ θἄχῃ!..

Τῆς τἄφτιασα ἀπ' τὸ χρυσὸ λαμπύρισμα
τῶν ἀστεριῶν κι' ἀπ' τοὐρανοῦ τὸ χῶμα...
Τῶν λουλουδιῶν ἡ ἀνάσα τὰ βαλσάμωσε
καὶ τῆς καρδιᾶς τὰ μοιρολόγησε τὸ στόμα!..

Μὲ τῶν δακρύων μου τὸν ἁγιασμὸ τὰ ράντισα
καὶ τὴ στεφάνωσα ἐγώ...μονάχη!
μὲ στέφανο ἀπὸ λεμοναθοὺς ἀγνοὺς
καὶ ἡ ψυχοῦλα μου παράπονο δὲ θἄχῃ...

Ἔλα σκοτάδι..στὰ φτερά σου πάρε την
καὶ πέταξε ψηλὰ ἀπόψε,
κανεὶς τὸ λείψανό της μὴν τὸ ἰδεῖ,
τὰ ἐμπόδια μπροστά σου, ὅλα, κόψε...

Τὰ βέβηλα τὰ βλέμματα, κοιμοῦνται πιά..
Ἔλα σκοτάδι..πάρε την μαζί σου
καὶ σύρε τὴν ἀγνὴ ψυχοῦλα μου
καὶ θάφτην μέσ' στὸ φῶς τοῦ Παραδείσου!..

Κ' ἐγώ, ἄν μείνω ὀρφανὴ ἀπ' αὐτή,
νεκρὴ κ' ἐγὼ στὴ γῆ αὐτὴ θὰ ζήσω...
Σᾶ μιὰ λαμπάδα μὲς στὴ σκέψι της θὰ ζῶ
ὥς ποὺ μιὰ μέρα ξαφνικὰ νὰ σβύσω...

Ἀθῆναι *Ἰωάννα Δ. Ἀδριανοπούλου*

ΟΡΓΙΟ

Μὲ μάτια ἀκόμα ἀπ' τοῦ χοροῦ
τὴ ζάλη ξαναμμένα
καὶ μὲ κορμὶ ποὺ πόθαγε
τρελλὰ νὰ ὀργιάσῃ ἀκόμα,
μὲ στήθη ποὺ τὰ ἴδρωνεν
ὁ πόθος,λαγγεμένα,
λάγνα βαθιὰ ταστέναζες
στὸ πλουμιστό σου στρῶμμα.

. . . Κι' ὅταν χορτάσαν ὄργια
τ' ἀχόρταγά σου κάλλη
κι' ἀπ' τὰ φιλιὰ ἐλιγώθηκε
τὸ βυσσινί σου στόμα,
δὲν εἶχες πιὰ τὴ δύναμι
νὰ μοῦ φωνάξῃς πάλι:
—Στὴν ἀγκαλιά σου σφίξε με
καὶ φίλησέ με ἀκόμα . . .

Ἀθῆναι *Φώτιος Σκούρας*

ΞΕΝΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΕΝΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

τοῦ *Charles Baudelaire*

I

Τὰ σκοτάδια

Στὴν κατακόμβη τἄπειρουροῦ πένθους,ποὺ ριγνένο
μέχει σὰν τὸν κατάδικον ἡ μαύρη μου εἰμαρμένη,
ποὺ ἀχτίδα ἐκεῖ ροδόχαρη ποτὲ δὲν κατεβαίνει,
ποὺ μόνος μὲ τὴν ἄχαρη τὴ νύχτα πάντα μένω,

ποὺ ἐκεῖ ἕνας χλευαστὴς θεὸς καθώς ζωγράφο.
[ἄλλοιά μου
νὰ ζωγραφίζῳ μ' ἔβαλε στὸ σκότος το θλιμμένο,
κι' ὅπου σὰν ἕνα μάνειρο θανατοπειναμένο
μέχει νὰ τρῶγῳ βράζοντας σὴν ἴδ α τὴν καρδιά μου

κάποτε μπρός μου φαίνεται, λάμπει γιγαντωμένη
κάποια σκιὰ μὲ φῶς πολὺ καὶ χάρι σιωπισμένη.
Ἀπ' τὴν ἀνατολίτικη ρεμβὴ περπατησιά της
καὶ καθὼς παίρνει ἠλάκερη τὴ θεία κορμοστασιά
[της
καταλαβαίνω ποιὰ εἶν' αὐτὴ ἡ πανωραία μου ἐνγ:
—Ὦ εἶν' Ἐκείνη, σκοτεινὴ κι' ὅμως φωτολου-
ουένη!

Ἡ μυρωδιὰ

Μὴν ἔχῃς, ἀναγνώστη ἐσύ, καμιὰ φορὰ μυρίση
σὰν μεθυσμένος καὶ μ' ἀργὴ μεγάλη λαιμαργία
κάποιο μοσχοθυμίαμα ποὺ χύν' ἡ ἐκκλησία
ἢ μόσχο ποῦχει φυλαχτὸ ποὺ παλιὸ ἀφῆσῃ;

Θέλγητρο μαγικό, βαθύ, ποὺ τόσο μᾶς μεθάει
φέροντας τὸν παληὸ καιρὸ ἑναζωνανεμένο!
Ἔτσι σὰν γέρνει κι' ὁ ἔρασής σὲ πλάσμ' ἀγαπημένο
θρέπει τὸ θεῖο λούλουδο ποὺ ἡ θύμηση γεννάει.

Ἀπ τὴ' βαρειὰ τὴν κόμη της καὶ τὴν ἐλαστιγένια
σὰν μυροφόρι ζωντανό, θυμίαμα σὲ ποστάδα,
ἀνέβαινε μία ἐξωτικὴ βουτυῦ μοσχοβολάδα.

Κι' ἀπὸ τἀχνὰ φορέματα κι' ἀπὸ τὰ βελουδένια
πόλα ἤταν μὲς τἀλῶν της τὰ ψιάτα μ ια ἐρένα
μιὰ μυρωδιὰ γουναικοῦ χυνόταν πρὸς ἐμένα.

Τὸ ωλαίσιον

Καθὼς ὡραῖο πλαίσιο τὴ ζωγραφιὰ στολίζει,
ἔστω κ' ἂν τὴ ζωγράφισε πιὲλο ξακουσμένο,
δὲν ξέρω τί τὸ ἀλλοιώτικο καὶ τί τὸ μαγεμένο
τὴν ἔκανε μὲς σὴν τρανὴ φύση νὰ ξεχωρίζῃ.

Ἔτσι κοσμήματα, ἔπιπλα, χουσωρικά, σιωνιδία,
ταιριάζανε πάρα πολὺ σὴ σπάνιαν ὀμορφιά της
τίποτα δὲν ἐθάμπωνε τὸ φεγγοβόλημά της
κι' ὅλα θαρροῦσες γύρω της γενότανε στολίδια.

Κι' ἀκόμα θἄλεγε κανείς πῶς κάποτε θαροῦσε
πῶς ὅλα τὴν ἀγάπη της ζητοῦσαν κοϊμπιοῦσε
μὲς τἀτλαζένια τὰ φιλιὰ καὶ μὲς τὰ νταντέλεγια

γεμάτο ἀνατριχιάσματα τὼρατὸ γυμνὸ κορμί της!
Καὶ πότ' ἀργὴ ποτε γοργὴ καθεμιὰ κίνησή της
χάρη παιδιάτικη ἔδειχνε, μιὰ χάρη μαϊμουδεία.

Τὸ ωορτραῖτο

Ἡ ἀρώστεια καὶ ὁ θάνατος σκόνη τὰ κάνουν ὅλα!
Ἀπ' ὅλη ἐκείνη τὴ φωτιὰ ποὺ ἔλαμρε γιὰ μᾶς,
ἀπ' τὰ γλυκὰ ματάκια της τὰ τόσο φλογοβόλα,
τὸ στόμ' αὐτὸ ποὺ μοῦσπνιξε τὰ φύλλα τῆς και διὰς
ἀπ' τὰ φιλιά της, δυνατὰ σὰν θάλασσου βοτάνι,
τὴν ἀγκαλιὰ' τῆς πιὸ θερμὴ κι' ἀπ' ἀγτιδεβοὴ,
τί ἀπομένει; εἶνε φριχτὸ ὁ τοῦς μου νὰ τὸ βαγῃ!
μὰ τίποτ' ἄλλο ἀπῶνα ὠχρὸ πρόσωπο στὸ χαρτί,
ποὺ σὰν κι' ἐμένα ἔτσι κι' αὐτὸ σὴ μοναξιὰ τε-
[λειώνει,
καὶ ποὺ τἀγγίζει ὁ καιρός. ὁ γεροχλευασής
κι' ὅλομερὶς μὲ τὴ σκληρὴ φτεροῦγα του τὸ λυώνει.

Ὦ δολοφόνε σκοτεινὲ τῆς Τέχνης, τῆς Ζωῆς!
ποτὲ δὲ θὰ σκοτώσῃς σὺ μέσα σὴν θύμησή μου
κείνη ποῦταν ἡ δόξα μου κι ἡ εὐχαριστησή μου!

Μετάφρασις Γ. ΣΗΜΗΡΙΩΤΗ

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ ΝΕΟΕΛΛΗΝΟΣ

Φιλότιμο. Προϊὸν ἐνταπικῶς καλλιεργούμενον μόνον ἐν Ἑλλάδι, παρέχον ἄφθονον ἐρχασίαν εἰς τὰ δικαστήρια, ὕλην εἰς τοὺς χρονογράφους καὶ τροφίμους εἰς τας φυλακάς.

Καφφενεῖον. Φροντιστήριον Νεοελλήνων πολιτικῶν· κατωστρέφει τοὺς χαρακτῆρας καὶ τὴν... τσάκισι τῶν κανελονιῶν!

Νεκροθάπτης. Ὁ ἐξ ἐπαγγέλματος ἀτομιστής: ὁ θανατός μας ἡ ζωή του.

Ὡρολόγιον. Τὸ ὡρολόγιον ἀνεκαλύφθη γιὰ νὰ δικαιολογῇ ὁ κοῦρος τὴν τεμπελιά του. Πρωτοῦ ἀνακαλυφθῆ τὸ ὡρολόγιον, οἱ ἄνθρωποι εἰς τὴν θέσίν του εἶχαν κρεμάσει τὴν ἐπιγραφὴν «φεῦδου χρόνου». Ὑπῆρχε καὶ κάποιο ἄλλο σχετικὸν ρητὸν τὸ «ὁ χρόνος εἶναι χρῆμα», ἀλλ' αὐτὸ μόνον εἰς τὴς σάλες τῶν μπιλιάρδων ἐκτελεῖ σήμερα τὸν προορισμόν του !

P. Ρήγας

Μὴ ξεχνᾶτε νὰ ἀσκλέστε ἕνα 50 λεπτὸν διὰ κάθε ψηφοδέλτιον ποὺ ἀγοράζετε

(19) Ἀθήνησι ἡ Ἐπαγγελματικὴ Ἐπιστασία ; 11 γνώμη σας Ὀνομασεῖ ὁ ὀνόμασεν

Τὸ ψευδόνυμόν της

Ἀπὸ τὰς φωτογραφίας ποὺ δημοσιεύονται εἰς τὸ 178 φύλλον τῆς «Σφαίρας», ποίαν προτιμᾶτε ;

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

GASTON DE FONTBESSE

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΕΡΙΠΑΘΟΥΣ ΕΡΩΤΟΣ

4 (Συνέχεια ἐκ του προηγουμένου) 4

Ἀπὸ μέρους της πάλι ἡ Μαγδαλὴνὴ ἐσκέφτετο: «Θὰ τὰ καταφέρῳ ἔτσι ποὺ νὰ μὴν πάρῃ τίποτε μυρουδιά. Δὲ θ' ἀλλάξουμε καθόλου τὴς συνήθειές μας, θὰ ζῶ μαζί του ὅπως καὶ πρῶτα.»

Κι' αὐτὸ ἔγινε.

Ἡ Μαγδαλὴνὴ κατώρθωσε νὰ τοῦ ἀποσπάσῃ τὴν προσοχὴ ἀπ' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Ἤταν σὰν νὰ τοῦ εἶχε δέσει τὰ μάτια μ' ἕνα μαντῆλι. Καὶ,καθώ; μάλιστα δὲν ἔπαυε νὰ τὸν μεθᾷ διαρκῶς μὲ τὰ πιὸ τρυφερὰ κι πιὸ ἡδονικὰ χάδια τῆς, ὁ Γιάγκος παρεσύρθη πάλι, ὁριστικῶς αὐτὴ τὴ φορά. Χωρίς νὰ τῆς τὸ λέῃ, τὴν ἄφηνε νὰ κάνῃ ο,τι ἤθελε, ὅ,τι διαλοῒ— καθὼς ἡ ἴδια ἔλεγε – ἔκρινε κ λὸν αὐτὴ πρὸς τὸ συμφέρον καὶ τῶν δύο.

Παρεσύρθη ναί, γιατὶ τοῦ ἔλειπε τὸ μόνο στήριγμα ποὺ μποροῦσε νὰ τὸν συγκρατήσει: οἱ κοινωνικὲς σχέσεις. Ἤταν μόνος, χωρὶς οἰκογένεια, χωρὶς συγγενεῖς, δίχως φίλους. Ἐπερηφρονοῦσε τὴς κοινωνικὲς σχέσεις, ἐκορεῖδευε τοὺς κοινωνικοὺς τύπους, ἤθελε νὰ μείνῃ ἐλεύθερος ἀπὸ κάθε κοινωνικὴ ὑποχρέωσι κι' ἐξ αἰτιας αὐτοῦ ἀκριβῶς εἶχε γίνει σκλάβος μιᾶς γυναικα . Δὲν εἶχε θελήσει ποτὲ ν' ἀγαπήσῃ γερά, καὶ τώρα ἀγαποῦσε τὴ Μαγδαλὴνὴ μέχρι τοῦ σημείου ὥστε νὰ θυσιάζῃ γιὰ τὸ χατῆρι της ὄχι μόνο τὴ ζωή του, ἀλλὰ καὶ τὴν τιμή του!

Κοινωνικὸς αὐτοκτονοῦσε, δεχόμενος νὰ συνεπηρεῖται ἀπὸ μιὰ γυναίκα Ἐθυσίαζε στὸν ἔρωτά του, τὸ κάθε τι ποὺ μποροῦσε νὰ ἐπίζῃ ἀκόμα: τὴ ζωή, τὴν κοινωνία, τὴν οἰκογένεια.

Ἔνοιωθε πῶς αὐτὴ ἡ γυναίκ τὸν παρέσυρε σ' ἕνα κατήφορο, ὅτι κατρακυλοῦσε στὸ βάθος μιᾶς ἀβύσσου καὶ δὲν εἶχε τὴ δύναμι ν' ἀντισταθῇ.

«Ἡ ζωὴ εἶνε μιὰ μεγάλη ἀστειότης» ἔλεγε κι' ἄφηνε νὰ τὸν μεθᾷ τὸ παρόν, χωρὶς ν' ἀποπειρᾶται νὰ προβλέψῃ τὸ μέλλον. Ἡ Μαγδαλὴνὴ τὸν εἶχε καταπείσῃ ὅτι δὲν ἤταν τίποτε σπουδαῖο νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ κιάσῃ ἕναν πλούσιο ἐρωμένο γιὰ νὰ τοῦ τρῶνε τὰ λεπτά. Μέσα της ὅμως οὔτε ἡ ἴδια δὲν ἐπίστευε ὅσα ἔλεγε. Ἴσια ἴσια ἐπίστευε ἀκριβῶς τ' ἀντίθετα. Ἤτο βέβαια ὅτι αὐτὴ ἐθυσιάζετο στὸν βωμὸν τοῦ ἔρωτός των. Εἶχε ζητήσει ἀπ' τὸ Γιάγκο νὰ θυσιασθῇ, κι' ὅμως σὴν πραγματικότητι αὐτὴ ἐπρόκειτο νὰ θυσιασθῇ γιὰ χατῆρι τοῦ Γιάγκου της, νὰ γίνῃ δηλαδὴ μαιτρέσσα ἄλλου τὸν ὁποῖον θ' ἀπεστρέφετο, νὰ πουλάῃ τὴς ὀμορφιές της σ' ἄλλον, ἐξ ἀναγκης, χωρὶς καθόλου νὰ τὸν ἀγαπᾷ, ἄρου κανέναν ἄλλον ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Γιάγκο της δὲν ἀγαποῦσε οὔτε μποροῦσε ν' ἀγαπήσῃ.

Ἂν ὁ Γιάγκος ἐθυσίαζε τὴν τιμή του, αὐτὴ ὅμως ἐθυσίαζε τὴν καρδιά της. Καὶ ξέρουμε πῶς μιὰ γυναίκα, τὴν καρδιά της τὴ βάνει πάντοτε ἀπάνω ἀπ' ὅλα.

Ἡ ζωὴ εἶνε γεμάτη ἀντιθέσεις.

Ὁ Γιάγκος ντὲ Βαλφλὸρ ἤταν πλησμένος γιὰ τὴν ἔντιμη καὶ ἥσυχη ζωὴ τοῦ σπιτιοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας. Ἡ ὀρφάνια του τὸν ἔκαμε νὰ παραστρατήσῃ. Ἤηρε διαφορετικὸν ἀπὸ κεῖνον ποὺ ἔκρεπε δρόμο, καὶ δρόμο κακό. Στὴ γεναικὴ ζωὴ του ἐπερηφρονοῦσε τὸ γάμο καὶ τὸν ἔρωτα."Οταν ὅμως ἔφθασε στὰ τριάντα χρόνια, ἔνοιωσε ὅτι δὲ μποροῦσε πιὰ νὰ ζήσῃ μὲ τὴν καρδιὰ ἀδειανή. Κι' ἀγάπησε τὴ Μαγδαλὴνὴ, ὅπως θ' ἀγαποῦσε τὴ γυναίκα του, ἂν ὁ πατέρας του κι' ἡ μητέρα του εἶχαν ζήσει γιὰ νὰ τὸν ὁδηγήσουν στὸν καλὸ δρόμο τῆς ζωῆς.

"Α ! ἐκεῖνος ὁ καπετάνιος τοῦ κ ραβιοῦ, τοῦ «Σφίγξ», μὲ τὸ ὁποῖον τὸν εἶχε στεῖλει, ὁ προστάτης του νὰ κάμῃ τὸ γῦρο τοῦ κόσμου προτοῦ νὰ ἐνηλικιωθῇ, εἶχε πολὺ ἀσχημη ἐπίδρασι στὸ χαρακτῆρα τοῦ Γιγκου.

—Μὴν ἀγαπᾶς ποτέ, τοῦ ἔλεγε διαρκῶς, εἶνε ἡ πιὸ μεγάλη κοινωνικὴ ἀσχημία ποὺ ξέρω "Ο ἔρως δὲν εἶνε φυσικό, ἐφευρέθηκε ἀπ' τὴς γυναίκες. Ἡ ἀληθινὴ εὐτυχία τοῦ ἀνδρὸς εἶνε μιὰ μεγάλη περιουσία καὶ καλὴ ὑγεία Μ' αὐτὰ τὰ δυό, καὶ μονο μ' αὐτὰ τὰ δυὸ μπορεῖ νὰ εὐτυχήσῃ κανείς. Ἡ καρδιά μας εἶνε ἀρκετὴ ποὺ μᾶς κάνῃ δυστυχεῖς, κι' ἐγὼ ἂν μποροῦσα νὰ βγάλω τὴν καρδιά μου ἀπ' τὰ στήθη μου καὶ νὰ τὴν πετξω στὰ σκουλίδια σὲ βεβαιῶ πῶς εὐχαρίστως θὰ τὸ ἔκανα.

Ὁ Γιάγκος ντὲ Βαλφλὸρ ἤταν εἴκοσι χρόνων ὅταν ἄκουγε αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ μεσόχρονου ἐκείνου καπετάνιου, ποὺ τὰ εἶχε δοκιμάσει ὅλα στὴ ζωὴ κι' ἀπ' ὅλα εἶχε ἀπογοητευθῇ.

Κι' τὰ πίστεψε. Καὶ θέλησε νὰ τὰ ἐφαρμόσῃ στὴ ζωή του, χωρὶς νὰ ἐνδιαφέρεται καθόθολου γιὰ τὴν καρδιὰ του "Ἡ καρδιὰ του δὲ μπορεῖ τὸν ἐξεδικήθη στὰ τριάντα χρόνια του. Ἐσαγηνεύθηκε ἀπ' τὴν ὀμορφιὰ τῆς Μαγκαλὴνῆς. Ἐκείνη τὸν ἀγάπησε μ' ὅλη της τὴν καρδιὰ καὶ εἰλικρινῶς αὐτὸς τὴν ἐλάτρευσε.

Ἡ Μαγδαλὴνὴ ἤταν μιὰ ἀπ' τὴς πιὸ ὡραιότερες γυναίκες τοῦ Παρισιοῦ, καὶ μὲ τὸ νὰ τὴν ἔχῃ ἐρωμένη του ἐκολακεύετο πολύ."Οωος τὴν ἀγαποῦσε ὅτι σὰ μαιτρέσσα του, ἄλλα σὰ γυναίκα του. Γιατί ; Γιατὶ ἕως τότε δὲν εἶχε ἀγαπήσει ποτέ, κι' ὁ πρῶτος μας σαβαρὸς ἔρως εἶνε πάντοτε ἀγνός.

"Ἔκρεπε νὰ ἔχῃ τὴ δύναμι, νὰ μὴ τὴν ἀπαρνήσῃ, θὰ μοῦ ποῦν οἱ φρόνιμοι ἄνθρωποι. "Ἐ, ὀρίστε σεῖς, κύριοί μου φρόνιμοι ἄνθρωποι, νἄχετε μπροστά σας μιὰ θεῖκὴ ὀμορφη γυναίκα σὰν τὴ Μαγδαλὴνή, νὰ ξέρετε πῶς αὐτὴ σᾶς ἀγαπᾶει, κι' ἂν μπορεῖτε σεῖς μὴν τὴν ἀγαπήσετε. "Ἔκρεπε ν' ἀντεκρούσετε τὴ σαγήνη τῶν ματιῶν της. τὸ νέκταρ τοῦ διάματός της, τὸν ἀφρὸ τῶν μαλλιῶν της, τὴ γαλατένια σάρκα της, τὸ ψηλὸ καὶ περήφανο ἀνάστημά της, τὸ καμάρι της, τὴν ἐξυπνάδα της, τὶν τρυφερὴ καρδιά της, καὶ τότε θὰ τὰ λέγαμε.

Δίνως ἄλλο θὰ παρέσυρε καὶ σᾶς, ὅπως παρέσυρε καὶ τὸ Γιάγκο.

IV

Πέρασαν μερικὲς ἀκόμα μέρες. Κανένα ἐπεισόδιον δὲν ἐτάραξε τὴν εὐτυχία των.

Ὁ Γιάγκος ντὲ Βαλφλὸρ ἐφαίνετο σὰν ναρκωμένος ἀπὸ ἠδυπάθεια. Ἡ ἠθικὴ πληγὴ ποὺ εἶχε στὰ σπλάχνα του, μάτωνε κάποτε κάποτε. Ἡ Μαγδαλὴνὴ ὅμως εἶχε τὸ ἀλάνθαστον φάρμακο γιὰ νὰ τὴν ἐπ ιλύωγῃ ἀμέσως: τὰ φιλιά.

Μερικὲς φορὲς ὡς τόσο ὁ Γιάγκος ἐπαναστατοῦσε, τὴν ἐμεταχειρίζόταν ἀποτομα. τῆς μιλοῦσε σκληρά. Πιστεύω αἀλίστα πῶς ἂν βρισκόμαστε κάποια βραδυὰ στὴν κιμπαρά τους, θὰ βλέπαμε ὅτι δὲν ἤταν φιλιὰ ἐκεῖνα ποὺ ἀλλαξαν... Ὁ Γιάγκος, ἀπάνω σὴν ἀπογοήτευσί του, σήκωσε μερικὲς φορὲς τὸ χέρι του καὶ τὴν ἐχτύπησε.

Τὸ ἀποτέλεσμα; Ἡ Μαγδαλὴνὴ τὸν ἀγάπησε περισσότερο, κι' αὐτός. ὅτον τὸν περιοῦσε ὁ θυμός, ἐκπαλλβαίνε ὅτι τὴν ἀγκιεῖσε ἀκόμα πιὸ πολύ, Εἶνε πιὸ γλυκὰ τὰ φιλιὰ ἐπειτα ἀπὸ τὰ μαλλωματα καὶ τὰ δάκρυα

Γελᾶτε, κύριοί μου φρόνιμοι ἄνθρωποι; Δὲν κάνετε καλὰ νὰ γελᾶτε, γιατὶ ἔτσι δείχνετε πῶς δὲν ξέρετε καθόλου ἀπὸ ἔρωτα

Μιὰ γυναίκα μοῦ ἔλεγε κάποτε:

—"Εχω δυὸ ἐρωμένους "Ὁ ἕνας μὲ φορτώνει μὲ δῶρα, μὲ περιποιεῖται, μοῦ φέρτει εὐγενέσ ατα, δὲν παραλείπει καμμιὰ εὐκαιρία γιὰ νὰ μ' εὐχαριστήσῃ καὶ...δὲν τὸν ἀγαπῶ. Ὁ ἄλλος δὲν κάνει τίποτε ἀπ' αὐτά, ἀφοῦ καὶ κάθε χαρὶ ποὺ θὰ τοῦ ζητήσω, γκρινιάζει, μοῦ κάνει διαρκῶς σκηνές, μὲ δέρνει καί... τὸν λατρεύω

Τὸ ἴδιο ἀκριβῶς συνέβαινε μὲ τὸ Γιάγκο καὶ τ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΜΑΣ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ :

Ἀθηναῖα Ἐπαρχιωτοποῦλα;

Βραβεῖα : Μία πρεῖνα 5000 δρ. εἰς τὴν νικήτριαν καὶ δῶρα 500 δρ. εἰς τοὺς μετέχοντας.

Ψηφοδέλτια μὲ 50λεπτα ἔστειλαν :

Ἀνάἔνα,—Λ. Ἀγγελόπουλος, Ἰ. Ρεπάνης, Ἐ. Σηφάκις, Θ. Νικολόπουλος, Ἀ. Μενοῦνος. Ν, Πατινιώτης, Ἰ Τσαλκρίδης, Βασιλικὴ Ρήγα, Ν, Ἐμπιλῆς, Ἡ. Καραοῦτος. Ἰ. Κιρκπάσης, Ἰ. Ρουσταδάκης, Μ. Πανουργιᾶς, Μ. Δανιὴλ, Δ. Ἀραπατσάκος, Ἰ. Φραγκουλάκης, Δ. Χατζηδημητρίου, Λ. Κουρεντζῆς Ζ. Κωνσταντινίδου, Ἀ. Γαλανάκις, Π. Ἀσημακόπουλος, Σ. Καλαντζῆς, Γ. Χρυσολωᾶς, Π. Σκουμπρῆς, Λ. Στραβόλαιμος, Δ. Ἀσσανακίδης.

Ἀνάδύο.—Π. Μπούτσαλης, Γ. Δελιβοργιᾶς, Γ. Παπαδάκις, Ἰ. Ναζιρόπουλος, Θ. Ποδιώτης, Ν. Γεωργακόπουλος, Χ. Θεοδόρου, Καίτη Γιαννίση, Δ. Νικολάου, Ἐ. Παπαγιαννόπουλος, Ἐ. Σαχριαννάκης. Ἰ. Παγουργιᾶς, Κ. Ἀποστολάκης, Ν. Γεωργόπουλος.

Ἀνάτρία.—Τασία Τσέκα, Ἀ. Κυπαρίσσης, Σ. Φουσκολαγουδάκις, Μ. Σφακιανάκης.

Ἀνάτέσσαρα.—Κ. Καλαϊτζάκις, Γ. Μ., Π. Φανός, Μ. Ἀνετόκουλος.

Ἀνάπέντε. — Ἐ Χρυσουλάκις, Ν. Φουνταλίδης, Χ. Ρασιδάκις, Χ. Χασιαλῆς, Δ. Ἀθανασόπουλος, Ν. Δημάδης, Σ. Χιλιάρχος, Ρ. Γιαννάκις, Ρ. Σκαρβελάκης, Ἀ. Περάκις, Θ. Ξανθόπουλος, Ν. Παπαντωνίου, Ν. Μαλλιωτάκις, Γ. Φωτεινάκις, Γ. Μαστοράκις.

Ἀνάἕξ.—Νικήτας Συχνῆς, Ν. Χανιωτάκις, Σ. Ἀνδρεαδάκις, Σ. Μπακοστάμος.

Ἀνάἑπτά.—Ἰ. Παπαδάκις.

Ἀνάδέκα—Σ. Ἀστέρης, Ἐ. Τζανακάκις, Ἐ. Ἀπογάκης, Ἐ. Φωτιαδάκης.

Σύνολον ψηφοδελτίων 228.

Ψηφοδέλτια χωρὶς 50λεπτα ἔστειλαν : Διονυσία Μουταρίτη 5, Ἀ. Νεοφώτιστος 1, Θ. Κορρές 1, Ἰ Σκνίπας 1, Ἰ. Κρίτσας, 1, Θ. Ρετὸς 3, Κ Τσιτάκης, 3. Αὐτὰ θὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν ἂν οἱ ἐνδιαφερόμενοι στείλουν ἰσάριθμα 50λεπτα.

Η ΚΑΤΑΝΟΜΗ ΤΩΝ ΨΗΦΩΝ

Ἐκ τῶν ἄνω 228 ψηφοδελτίων τὰ 67 εἶνε ὑπὲρ τῆς Ἀθηναίας καὶ τὰ 161 ὑπὲρ τῆς Ἐπαρχιωτοποῦλας.

Ἐξ ἄλλου αἱ ὑποψήφιαι τῶν ὁποίων ἐδημοσιεύθησαν αἱ φωτογραφίαι ἔχουν λάβει μέχρι τοῦδε τὰς ἑξῆς ψήφους :

Φύλ.	Ἀθηναία	Ψῆφ.	Ἐπαρχιωτοποῦλα	Ψῆφ.
160	Ἐδελβάις	188	Μιστεριωῆτ	600
161	Ρωμαντ. Νύξ	173	Ζιγκολὲτ	152
162	Καστανὴ	157	Κυκὴ	225
163	Μελὰνς	112	Ρ'Βολιωτοπούλα	525
164	Ἀν.'Αρμυδαλιὰ	164	Ξενητεμμένη	136
165	Ζάσα	105	Ἀφρὸς	180
166	Μυρσίνη	163	Κόρη Κυμάτων	708
167	Μ.Μουκωστάκι	361	Χαρ. Αὐγούλα	110
168	Ἀλεξάνδρα	91	Κυκλ. Κρίνος	122
169	ΜυρωμένοΓιοῦλι	170	Ἰάνθη	193
170	Ροδάκινον	75	Γλυκοματοῦσα	551
	Σία Ντούσλαντ	83	Ναυσικάα	94
171	Ἐλκ. Τσιγγάνα	71	Χαριέτ	56
	Μκουμπούκι	126	Μενεξὲς	107
			ΘεάτοῦΕρωτος	205
172	Φρόσω	165	Brunette	363
			Χρυσάνθεμον	196
			Ἑβόννη	59
173	Ξενία	48	Μικρ.Χρυσαλὶς	90
			Μαρίκα	34
174	Ἐλευθερία	49	Ἰωνικὴ Αὔρα	164
			Π. Τραυματιῶν	35
			Βοσκοπούλα Π.	47
175	Λήδα	56	Κυθ. Αὔρα	33
			Γαρύφαλλον	56
			Ρεμβοῦσης	30
176	Μινέρβα	41	Τρυγὼν	51
			Ξενέλη	68
			Μάρσκα	29
			Θαλασσολάτρις	30
177	Ἥρα	32	Papillon	26
			Β. Ἀνθέων	28

ΨΗΦΟΙ ΧΩΡΙΣ ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΑ

Ψηφίζουν διὰ ψήφων μετ' ἰσαρίθμων 50λέπτων χωρὶς ψηφοδέλτια :

Ὑπὲρ τῆς δίδος Ρωμαντικὴ Βολιωτοπούλα, ὁ κ. Δ. Νικολάου διάψήφων 8.—Ὑπὲρ τῆς δίδος Ρωμαντικὴ Νύξ, ὁ κ. Γ. Κουτούδης διὰ ψήφων 15 —Ὑπὲρ τῆς δίδος Σία Ντούτσλαντ, ὁ κ. Σ Ρεκανὰς διὰ ψήφων 10 —Ὑπὲρ τῆς δίδος Θεὰ τοῦ Ἔρωτος, κ Θ. Μαλέτας διὰ ψήφων 5.—Ὑπὲρ τῆς δίδος Brunette. ὁ κ.Ἐ. Σαρχιανάκης, διὰ ψήφων 4 —Ὑπὲρ τῆς δίδος Γλυκοματοῦσα, ὁ κ. Μ Γαβριηλίδης διὰ ψήφων 50.—Ὑπὲρ τῆς δίδος Τρυγών, ὁ κ. Χ. Μιχαήλ, διὰ ψήφων 5.—Ὑπὲρ τῆς δίδος Σενέλλη, ὁ κ. Ν. Περκιτιὰς διὰ ψήφων 25 καὶ ἡ δίς Μαρία Ἀντωνίου διὰ ψήφων 10.—Ὑπὲρ τῆς δίδος Βασίλισσα τῶν Ἀνθέων, ὁ κ. Α. Καρούκης διὰ ψήφων 3.—Ὑπὲρ τῆς δίδος Ἰωνικὴ Αὔρα, οἱ κ. κ. Κ. Κριτσίνης διὰ ψήφων 26, Κ. Πετράκης διὰ ψήφων 15 καὶ Σ. Σταυριανάκος διὰ ψήφων 10.—Ὑπὲρ τῆς δίδος Ὥρα, οἱ κ. κ. Νικήτας Συχνῆς διὰ ψήφων 6 καὶ Π. Μητρογιαννόπουλος διὰ ψήφου 1.

Σύνολον ψήφων 193.

ΑΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ἐλήφθη καὶ ἡ νέα σας φωτογραφία, δεσποινὶς Κικὴ Γαλάτη καὶ θὰ δημοσιευθῇ.

Σαμωτάκο Ἀστέρι (ἐκ Σάμου)

Βιολέττα (ἐκ Σμύρνης)

Κάκια (ἐξ Ἀθηνῶν)

Ντολορὲς (ἐκ Λαρίσσης)

—Πολὺ θαμπὴ ἡ φωτογραφία τῆς Γυθειοτοπούλας ποὺ ἔλαβα. Ἂς στείλῃ ἄλλην, μόνον κεφάλι καὶ καθαρόν.—Θὰ δημοσιευθῇ τὸ ταχύτερον, δεσποινὶς Ὀνειρεμμένη Λευτεριά Περιέργως τὴν ἔλαβα ἐγκαίρως.

Ν. Περδίκην. Δὲν τὴν γνωρίζομεν.—Γ. Τσιρόπουλον. Ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ προηγούμενον ὅτι ἐψηφίσατε διὰ ψήφων 80 ὑπὲρ τῆς δίδος Γλυκοματοῦσα, διότι 40 δρ. ἀπέμειναν μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς καταχωρίσεώς σας.

Η ΣΥΛΛΕΓΟΜΕΝΗ ΠΡΟΙΚΑ

Ἐκ προηγουμένων ἑβδομάδων	δρ.	2852.—
Ἐκ ψηφοδελτίων	»	114.
Ἐκ ψήφων	»	96.50
Σύνολον	δρ.	3062.50

Ἐπίσης 22.50 δρχ. εἰς στέμματα.

Οὕτω ὑπερέβημεν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ τὴν τρίτην χιλιάδα τῆς προίκας, ἡ ὁποία μέχρι τέλους τοῦ δημοψηφίσματος ἀσφαλῶς θὰ συμποσοῦθῇ εἰς πέντε ἀκριβείας χιλιάδας.

Ἐγκρίνονται :

«Σκόρπιες Ἰδέες» Τ. Ποταμιάνου, «Οἱ Πάγκοι» Γ. Βαρελᾶ, καὶ «Τελευταῖα λόγια» (θὰ συντομευθοῦν ὅμως) Ν. Μαυρᾶ.

Δὲν ἐγκρίνονται.

«Ἀχ αὐτὴ ἡ εὐμορφιά σου» Φόφου Κ. Ἡ σύλληψις τῆς ἰδέας μιᾶς γυναικὸς σαγηνευμένη μὲ τὴν ἴδια της ὀμορφιὰ σχετικῶς καλή, ἡ ἐκτέλεσις τοῦ πεζογραφήματος ὅμως ἀτυχής.

«Καϋμοὶ» Β. Κριθαρᾶ. Ξεχωρίζω μερικὰ σημεῖα ἐνδιαφέροντα, τὸ σύνολον ὅμως ὡς πλοκὴ φράσεων πάρα πολὺ μπερδεμένο δείχνει δυσκολίαν εἰς τὸν χειρισμὸν τῆς γλώσσης. Ἡ πρόζα θέλει πολὺ τόρνευμα στὴς φράσεις.

«Βρυκόλακας Ἀγάπης» Ρ. Ἄρπα. Κοινὰ πράγματα, ὑπερρωμαντικά, κίτρινα.

«Χαρισμένο στή...» Ἀ. Σμυρλῆ. Ὑπερβολὴ ὑπερβολικῶν εἰκόνων ὑπερβολικὰ τετριμμένων, γλῶσσα ἀνώμαλος καὶ λείπει ἡ ποιητικὴ πνοή.

Οἱ «Ἐρασταὶ τοῦ Τσαουσιοῦ» καὶ «Θυμήσου τότε» Π. Γυθεάτη. Τὸ πρῶτο δὲν λέει τίποτε, τὸ δεύτερο, ὅπως θυμοῦμαι, εἶνε σχεδὸν τὸ ἴδιο ποὺ τοῦ ἔχω ἐγκρίνει ἄλλοτε. Δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ τὸ ξαναστείλῃ.

«Τὸ Ψέμμα» Ἰ. Γιαννάκη. Ἀνεξήγητον, δηλαδὴ ἀψυχολόγητον.

«Στὴν πρώτη ἀγάπη μου» Δ. Ἰ., «Μὴν κοιμᾶσαι» Σ. Καλούδη, «Τὰ κορίτσια» καὶ «Ἁρμονία». Ὁ. Λόσκου. Ἀγούσια καὶ ἄτεχνα.

Ἄτεχνος καὶ ἡ μετάφρασις τοῦ κ. Ν. Παγταζῆ.

Τώρα θὰ δημοσιευθῇ, κ. Π Δροσόπουλε.

Εἶνε πολὺ ἀπλοῦν, κ. Ν. Πίκρα: τὸ ποίημά σας ἔδειχνε σκέψιν ποιητικήν, ἡ ὁποία ὅμως δὲν ἐξωτερικεύετο διὰ τοῦ γραπτοῦ λόγου ἐντέχνως.

Θὰ δημοσιευθοῦν, κ. Μ. Γιαννάτο, ἀλλὰ σιγὰ σιγά.

Δὲν δημοσιεύω τέτοια, κ. Ἀ.'Αποστόλον.

Χαίρω διότι ἀντελήφθητε τὴν διαφορὰν μεταξὺ τῆς «Σφαίρας» καὶ τῶν ἄλλων, κ. Κ. Διαμαντόπουλε. Ἡ δημοσίευσις τοῦ γράμματός σας ποὺ ζητεῖτε, θὰ ἦτο περιαυτολογία τὴν ὁποίαν δὲν συνηθίζω.

Προσκολλάσθε ποὺ εἰς τὸ κείμενον, δεσποινὶς Ἴρβέτ, καὶ μεταφράζετε κατὰ λέξιν. Ὁπωσδήποτε περάστε.

Ἔλαβα τὴν Μετωπικὴν ἐφημερίδα «Φοῦντα»... ὄργανον τοῦ 5)45 συντάγματος εὐζώνων, μὲ περιεχόμενα εὔθυμα καὶ καλά.

Καθὼς διαβάζω εἰς τὰ γαλλικὰ φύλλα, τὸ μυθιστόρημα τοῦ Πρεβὸ «Αἱ Κυρίαι Δὸν Ζουὰν» ποὺ δημοσιεύει ἡ «Σφαίρα», ἐδραματοποιήθη ὑπὸ τῶν κ. κ. Jean Rose Frappa καὶ H. Dupuy Mazuel καὶ παίζεται μετ' ἐπιτυχίας ἀπὸ δύο ἑβδομάδων εἰς τὸ παρισινὸν θέατρον «Port Seïtn-Martin».

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

«Θαλασσοπόλος», «Ρυθμιστὴς Καρδιῶν», «Νέος Ἀρίων», «Δ. Γκρινιάρης», Ἀπογοητευμένος Ἐραστής», «Νόρμα», «Πίκ - Νίκ», «Θαλασσολάτρης Παγασσητικοῦ».

Η ΠΥΘΙΑ ΣΑΣ

Πληγωμένην Καρδιάν. Ἐνταῦθα.—Χαρακτὴρ σφρυγὸς, συγκρατημένος καὶ... παραδόξως διὰ τὸ φύλον, ψύχραιμος. Φαίνεται νὰ ἔχετε ἀρκετὴν θέλησιν, ψυχὴν ὑγιὰ καὶ καρδιὰν σταθερὰν... ἂν καὶ πληγωμένην.

Η ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΦΟΥΡΙΔΕΣ

Ἐνοικία, ἀν γραμματοθυρίδας Πίκ-Νίκ: Θυρὶς 32.

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΑΝΤΑΛΛΑΓΗΣ

50 λεπτὰ ἑκάστη λέξις

Γιὰ τὴ μικροῦλα τῆς ὁδοῦ προέκτασις Βίκτορος Οὐγκώ.

Τὴν ἡμέραν τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου πέρασα μὲ τὴν ἀδελφήν μου σ' ἐχαιρέτησα ξενῶς ποιὸς εἶμαι θέλω νὰ σὲ γνωρίσω'

γράψε μου. Π. Ζαγοριανός.

Ἀνθ[γός Poste-Restante—Ἐνταῦθα

Ἀνταλλάσσω ἐρωτικὰς ἐπιστολὰς καὶ c. p. μόνον μὲ μοδιστροῦλες Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Θεσ]λογίκης, μὴ ὑπερβαινούσας τὸ 18ον ἔτος Σκοπὸς Ἔρως, Φιλία. «Θαλασσοπούλι» p. r. Θεσ)νίκη.

—«Κ. Π.» Ἀθήνας. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη, ἀλληλογραφῶ ἐκτὸς Σφαίρας ἐπὶ οἱουδήποτε ζητήματος καὶ γλώσσης. Ψευδώνυμα ἀποκλείονται. «Ἀκούσιος Περιηγητὴς» Πέτσοβον—

—Ὁ Φίλτατος «Μῆτσος Τσουρῆς» ἐκ Καρδίτσης, δοὺς τὰς νενομισμένας ἐξετάσεις, ἔλαβε τὸ δίπλωμα τοῦ ἰατροῦ μὲ τὸν βαθμὸν ἄριστα.—Συγχαίρων ἐγκαρδίως τὸν γεαρὸν ἐπιτήμονα, εὔχομαι πᾶσαν εὐδοκίμησιν ἐν τῷ μέλλοντι. «Γιάγκος Παπαξήσης» Σμύρνη.

—Κορίτσια 1 ὅποια νομίζει ὅτι μὲ λίγα της γλυκόλογα μπορεῖ νὰ παρηγορήσῃ μία κατατρεγμένη τῆς μοίρας ὑπαρξι, ἂς γράψῃ. «Ταλαιπωρημένον Ὀδοιπόρον τῆς Ζωῆς». «Κιλκίς», Κων)πολιν.

—«Γλυκομματοῦσα» Δέχεσθε ἀλληλογραφίαν ; γράψατε. «Γ. Τ » Ἀνθ,γόν, 2)39 Εὐζώνων, ΙΙΙ Πολ]χία, Τ. Τ. 915.

—«Στέλλα» Τεθλιμένος ἤδη λαμβάνω ἐπιστολές σου. Ὑγίαινε «Ροβέρτος».

«Ὑβόννη» Ἀνδ]πολιν. Εἶσαι γλυκειά. Δ)οίν σου μέσῳ «Σφαίρας» «Β. Σ».

—«Ἰωνικὴ Αὔρα» ἐκ Σμύρνης. Ἂς δεχθῇ συγχαρητήριά μου εἰλικρινῆ διὰ τὴν καλλολήν της. «Λευκὸς Μυρσίνης»

—«Ρωμαντικὴ Νύξ» Ἀθῆναι. Συγχαρητήρια. Μοιάζεις σὰν ὄνειρο γλυκό. Δ)σίν σου μέσῳ «Σφαίρας» «Δ. Μ.»

—«Βιολέτταν» Σμύρνη. Γιατὶ ἡ μακρὰ σιωπή σου ; ἀπαντήσατε δι' ἐπιστολὴς καὶ ἐξηγηθῆτε ἐλεύθερα. Ὁ ἀδελφός σου «Τηλ. Π.» Τ Τ. 922.

—«Α. Βάρδη» Πέρα Κων)πολις. Γιατὶ διεκόψατε; ἀνησυχῶ. «Τηλ. Π »Τ.Τ. 922.

—«Μαρίκαν Μ...» Παραλίαν Καλάμας. Ἐπιστολῆς σας στερούμαι δύο μῆνας, γιατὶ ἐπαύσατε τόσον πρόωρως ; ἀπαντήσατε δι' ἐπιστολῆς. «Δημήτριος Σ »

—«Ὁ κ. Πίκ-Νίκ» κύριος 22 ἐτῶν, ζητεῖ γνωριμίας καὶ ἀλληλογραφίαν μὲ νέας. Ἀπαντᾶ ἀμέσως. Δ)σις θυρὶς 32 γραφεῖα «Σφαίρας».

—Βολιοτοποῦλες! Νέος 23 ἐτῶν, τέως ὑπαξ]κός, ἀπολυθεὶς κατόπιν τραυματων, αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας τὰς ὁποίας γνωρίζει καὶ τὸν γνωρίζουν. Σκοπὸς Φιλία καὶ ἐκλογὴ συμβίας. Δὲν ἀποκλείονται καὶ Λεχωνίων, Πορταριᾶς, Ἀγριᾶς κλπ. Γράψατε «Θαλασσολάτρην Παγασητικοῦ» Καρδίτσα.

—Εἰς τοὺς φέροντας τὸ ὄνομα «Κωνσταντίνος»—Ἐλένη «εὔχομαι πᾶν ποθητόν.«Η.Δ.Κ.»

ΑΛΛΗΛΓΡΑΦΙΑ ΤΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

30 λεπτὰ ἑκάστη λέξις

—Ἄχ! πόσον ἄδικον καὶ πικρόν, μὲ σταύρους νὰ ζητᾶμε ἀνακούφισι, καὶ νὰ ἀποτυγχάνωμεν. Αἰσθανθῆτε τὴν πικρὰν ἀλήθειαν εὐγενεῖς δίδες ! Γράψατε Λοχίαν Παπαπᾶνον Γ., ἐπιτελεῖον 30ου συν)νος, τ. τ. 911.

—Δύο νεαροὶ λοχίαι εὐρισκόμενοι ἀπὸ 3ετίας εἰς τὰ χιονοσκεπῆ βουνὰ τῆς Μ. Ἀ. αἰτοῦν ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας Π καὶ Ν. Ἑλλάδος, πρὸς διασκέδασιν τῆς μονοχιχῆς των ζωῆς. Σκοπὸς Φιλία Γράψατε «Μητρούση Καραφωτιὰ καὶ Μητρουσῆν Ξυνόγαλον» 2)39 σύν)μα Εὐζώνων, 11ος λόχος, τ.τ, 915.

—Βρὲ σεῖς Κορίτσια καὶ χῆρες Π καὶ Ν. Ἑλλάδος, π' ἀγαπᾶτε τὸν Βενιζέλο, δὲν μπορεῖται γράφουσαι δύο παρήγορα λογάκια νὰ παρηγορήσητε ἕναν ὁμοιοπάτη σας ; «Βασιλεὺς τῶν Μυρμιδόνων» 35ον σύν)μα Ι πολ)χίας τ. τ. 929.

—Ἑλληνοποῦλες ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος stop ! Ὅποια ἀπὸ σᾶς μπορέσῃ νὰ γιατρεύσῃ τρεῖς πληγωμένες καρδοῦλες, εὑρισκομένας ἀπὸ τριετίας εἰς τὰ αἱματοβαφῆ βουνὰ τῆς Μ. Ἀσίας, θὰ λάβῃ τὴν Φωτογραφίας των. Σκοπὸς ὅτι ἐπακολουθήσῃ. Τεῖψατε Ἑλληνιστὶ ἢ Ἀγγλιστί. Δεκανεῖς «Μπουρογιάννης Πιναγ., Σευγινὸς Δημήτρ., καὶ σρῦ. Ἀθανασίου Ἰωάννης,» 6ον σύνταγμα, 1ος λόχος Τ. Τ 915.

—Κορίτσια Ἀθηνῶν, Κων)πόλεως, Σμύρνης, Λαρίσσης, Βόλου, Πιτσῶν, Καρδίτσης καὶ Ἀμπελάκων Ὅποια θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ δυὸ νέους τοῦ μετώπου, ποὺ περνοῦν στενοχωρημένα στ' ἀντίσκηνα ἀπὸ τὸν καύσωνα τοῦ Μαΐου, ἂς γράψουν. Ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Σκοπὸς γνωριμία. Δεκ. «Β. Ι. Π.» καὶ ὁπλοπλήτὴν «Γ.Α Λ.» 4ον πεζικὸν σύν)μα, 7ος λόχος, Τ.Τ. 908.

—Λοχίας ὑπηρετῶν κατὰ τὸ 1916—1917 Πελοπόννησον Γραφεῖα 12ης Μεραρχίας, αἰτεῖ τὴν μετὰ δίδων κυριῶν ἀλληλογραφίαν. Προτιμῶνται Φιλιατρῶν. Γράψατε Λοχίαν «Ι.Γ Σ.» 27ον σύν)μα. Τ.Τ. 911.

—Κορίτσια Ἀθηνῶν, Ἰωαννίνων, Πατρῶν καὶ Σμύρνης. Γράψατε σὲ δυὸ ἀπηλπισμένες καοδιὲς πρὸς ἀνακούφισίν των. Γράψατε «Ἠλιόπουλον Ἰωάννην καὶ Ἀθανασιάδην Γεώργ.» Β'. Ὑγειονομικὸν Ὄρχον, Τ.Τ 906.

—Καλά μου κορίτσια ! Δὲν πιστεύω ν' ἀρνηθῆτε γιὰ νὰ γράψητε λίγα λόγια παρηγοριᾶς σὲ κάποια ὕπαρξι ὅπου ζῇ μακριὰ ἀπὸ σᾶς τώρα καὶ τόσα χρόνια. Σκοπὸς ὅτι προαιρεῖσθε. Ἔχω νὰ χαρίσω πολλὰ σκίτσα τοῦ χακιοῦ, πολλὲς μετωπικὲς καὶ καλιτεχνικὲς φωτογραφίες καὶ τὴν ἰδικήν μου εἰς ὅποια μοῦ στείλει τὴν ἰδικήν της. Ψευδώνυμα ἀποκλείονται. «Ι. Κ.» διεκπεραίωσιν Χ Μεραρχίας, Τ. Τ. 911.

—Ὅποια πονεῖ σὰν ἐμένα μὴν ἀρνηθῇ νὰ μοιρασθῇ μαζύ μου νὸν πόνο. «Ἕνας» ὄρχος ἀεροπορίας, Θεσ)νίκη.

—Ὅποια ποθεῖ μάτια σὰν τὰ δικά μου ἂς γράψῃ. «Γαλανὰ μάτια» 2)39 σύν)μα εὐζώνων, Τ.Τ. 915. Προτιμῶνται Ἀϊδινίου, Κορδελιοῦ, Σμύρνης, Θεσ)νίκης, Βόλου, Ἀδρ)πόλεως, Λεδεαγάτς, Κων)πόλεως.

—Ἀγαπητοὶ συμπατριῶται καὶ ἀγαπηταὶ συμπατριώτισσαι. Ἀπὸ τὸ καρνὲ τῆς «Σφαίρας» παρευλάνει ἡ μορφὴ τῆς Θεσσαλογικιώτισσας ἡ Νύμφη τοῦ Θερμαϊκοῦ, ἢ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Γλυκομματοῦσα» Ἔχομεν ὑποχρέωσιν ὅλοι καὶ ὅλαι ὅπως ἀναδειχθῇ ἡ ὡραιοτέρα πασῶν. Ἐμπρὸς ἐπὶ τὸ ἔργον. Ἐγὼ πρῶτος δίδω τὸ παράδειγμα ψηφίζων αὐτὴν διὰ 200 ψήφων. «Γ. Τ.» Ἀνθ)γός, 2)39 εὐζώνων, ΙΙΙ πολ)χία, Τ.Τ. 915.

—Ὅποια μπορέσῃ νὰ παρηγορήσῃ μιὰ λησμονημένη ὕπαρξι ἂς γράψῃ «Ξεχασμένην Ἀγάπην» 2)39 σύν)μα εὐζώνων, Τ. Τ. 915. Προτιμῶνται Ἀϊδινίου, Ἀθηνῶν, Λαρίσσης, Βόλου, Θεσ)νίκης, Δράμας, Ξάνθης, Ἀδριανουπόλεως, Κων)πόλεως.

—Δύο νεαροὶ δεκανεῖς διατρέξαντες τὰς ἀπεράντους ἐκτάσεις τῆς αἱματοβαφοῦς Μικρασιατικῆς γῆς λαβόντες μέρος εἰς τὰς λυσσοδεστέρας μάχας καὶ ὑπομένοντες ἀγογγύστως οἰασδήποτε φύσεως κακουχίας χάριν τοῦ μεγαλείου τῆς γλυκειᾶς Πατρίδος, αἰτοῦν ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας 17—20 ἐτῶν, ἀπάσης τῆς Ν. καὶ Π. Ἑλλάδος. Σκοπὸς ἱερός. Ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Δ)σις. Δεκανεῖς «Λ. Βασιλόπουλος καὶ Μ. Θ. Σ.» Ἀκοίμητοι Φρουροὶ τῆς χιονοσκεποῦς μεθορίου 5)42 σύν)μα εὐζώνων, 3ος λόχος, Τ. Τ. 922.

—Δύο νεαροὶ πολ]καὶ αἰτοῦν ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας 18—22 ἐτῶν. Προτιμῶνται Πύργου, Ἀθηνῶν, Κορίνθου καὶ Σμύρνης. Γράψατε «Α Α. καὶ Η. Σ.» 2)39 εὐζώνων, 1η πολ)χία, Τ.Τ. 915.

—Νεαρὸς πυροβολητὴς ὑπηρετῶν συνεχῶς 60 μήνας εἰς τὴν πρώτην γραμμήν, αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας 18—22 ἐτῶν Σκοπὸς ἀποκατάστασις. Ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Προτιμῶνται Ἐπταννήσου, Τήνου, Σύρου, Θεσ)νίκης, Κων)πόλεως καὶ Σμύρνης. Γράψατε πυρ)τὴν «Γαρδικιώτην Ἀλέξ.» 1η Μοῖρα ὀβιδοβόλων τῶν 155, μ. ἐπιτελείου Τ.Τ. 905.

—Βρὲ κορίτσια, ὅποια ἀπὸ σᾶς θέλει νὰ μάθῃ, τί ἔπαθα ποὺ ἔπιασα τὸ Μάη ἂς γράψῃ. Δεκαν «Παναγ. Παπαγεωργίου» 30ον σύν)μα, Τ.Τ.911.

—Διατὶ βρὲ κορίτσια ξεχάσατε κάποιον ; κάποια λησμονημένη ὕπαρξι, ποὺ τόσον καιρὸ πλανᾶται στὰ Μικρασιατικὰ βουνά ; Δὲν ζητεῖ πολλά, ἐμπὶ δυὸ λόγια παρήγορα. Προτιμῶνται ὅλαι αἱ ἀπανταχοῦ εὑρισκόμεναι Ἑλληνίδες. Σκοπὸς ὅτι ἐπακολουθήσῃ. «Ξενιτεμένο Ἀϊδόνι» λόχος στρατηγείου, Τ.Τ. 930.

—Μία δυστυχισμένη ὕπαρξις, ποὺ ἡ ἄσατος μοῖρα τόσον σκληρὰ φέρεται ἐναντίον της, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ φιλελεύθερα κορίτσια καὶ χῆρας ἀπάσης Ἑλλάδος. Προτιμῶνται Κρήτης καὶ Σύρου. Ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Σκοπὸς Γάμος. Γράψατε «Ἡρακλῆν Φαινουράκην» ἐπιλοχίαν 26ου πεζ. συν]τος, Πειθαρχικῆς διμοιρίας, τ. τ. 930.

—Ἐπὶ τέλους δίδες καὶ χῆρες! Ἀλτ!! Ἠλθεν καιρὸς νὰ ἐλξεσιν σκάθην οἱ λεβέντες τοῦ ἱππικοῦ Προσέξατε καλά. Ἐφεδροι Λεβεντοκαμωμένοι ὑπαξ]κοὶ τοῦ ἱππικοῦ, διαμένοντες ἀπὸ πολλοῦ εἰς τὰ βάθη τῆς Ἀσίας, πρὸς διασκέδασιν τῆς μονοτόνου ζωῆς των, αἰτοῦσι ἀλληλογραφίαν αἰσθηματικήν, μετὰ δίδων καὶ χηρῶν ἐξ ὅλης τῆς Π καὶ Ν, Ἑλλάδος. Σκοπὸς ἀποκατάστασις. Ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Γράψατε ἐπιλοχίαν «Κων. Γαλῆν» Λοχίαν «Σιάγκαν Κων » καὶ δεκαν.«Ἀνδριακόπουλον Δημήτρ.» ἀνεξερεύνητου ἡμιλαρχίας, τ. τ. 932

—Νεαρὸς λοχίας πολεμῶν ἀπὸ πενταετίας, αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ Φιλοπατρίδας Ἑλληνίδας. Προτιμῶνται Πατρῶν. Πύργου, Καλαβρύτων, Αἰγίου, Βόλου, Θεσ]νίκης, Κων]πόλεως καὶ Θράκης. Ὅποια μὲ ἀνακουφίσῃ θὰ τῆς κάμῳ ἕνα δῶρον 'Αγκύρας. Ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Δ)σις. Λοχίαν «Κοκκότην Ἀνδρέαν» Π μοῖρα συζυγαρχιῶν, Π Μεραρχίας, τ. τ. 907.

—Ἀπελπισμένο φανταράκι, διαμένον ἀπὸ τριετίας εἰς τὰ ἄγρια βουνὰ τῆς Μ. Ἀσίας, αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας καλῶν οἰκογενειῶν. Προτιμῶνται Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Πατρῶν, Θεσ]νίκης, Σμύρνης, Κων]πόλεως, Ἀργινίου, Σερρῶν, Λαρίσσης, Βόλου, Γράψατε στρατιώτην «Κώτσιαν Χαράλαμπ.» 18ον πεζ. σύν)μα, 1ος λόχος, τ. τ. 902.

—Ὡμορφά μου κορίτσια, σᾶς ἀποστέλλω ἀλληλογραφίαν σας, διὰ νὰ διασκεδάσῳ τὴν μοναξιά μου. Γράψατε «Γιάνναν Ἀθηναῖον» λοχίαν, ἐπιτελεῖον Ι τάγματος, 34ου πεζ. συντάγματος τ. τ. 907.

—Νεσσοὶ πυ]καὶ εὑρισκόμενοι εἰς Ἀφιόν, αἰτοῦσιν ἀλληλογραφίαν δίδων. Γράψατε πυροβ]τάκια «Παπαδημητρίου Κωνστ.,Χατζηστρατάκην Ἐμμ » ΙΙΙ μοῖρα ὀβιδοβόλων, 8η πυρ]χία, τ. τ. 925.

—Κορίτσια ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος 14—20 ἐτῶν. Ποιὲς ἀπὸ σᾶς μποροῦν νὰ παρηγορήσουν δύο καρδιὲς λυπημένες; καὶ ποιὲς θὰ μπορέσουν νὰ μαντεύσουν τὴν αἰτίαν τῆς λύπης των, ἂς γράψουν. Ψευδώνυμα ἀποκλείονται. ὑπο]νεῖς «Ἀρχοντῆν Κ. » καὶ «Κουζούνην Ε.» 31ον σύν]μα πεζ., 7ος Λόχος, τ. τ.902.

—Κυρίαι. Δίδες Σιδηροκάστρου, στόπ: Σκεύ

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

ΤΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ

ΠΙΡΙ ΨΗΜΦΟΥ

Περδίκω μ' πλί μ'

Οὐρέ, στὰ ψέμματα τῶλιεγαμαν κι' ἀλήθεια βῆκι τοῦ ἔρμου ἔνικα π' οἱ βουλιεφτάδες τοὺ πῆραν στὰ σέρια τοῦ πρᾶμμα. Τς βάρισι γλιέπς κατα κούτιλα τώρα κοντὰ οὺ φιμινισμός, κὶ θέλνι κὶ καλὰ νὰ σᾶς δώκνε ψήμφου

—Οὐρὲ ἀμάν, λιέει ὁ καψαρὸς οὺ κὺρ Βουκουτόπλος, οὐρὲ τζαμὰν χουγιάζει οὺ κὺρ Μτσόπλος, δὲ χάλιεψαν τέτοιου πρᾶμμα οἱ καψαρές, γιατὶ νὰν τς τοὺ κάνουμι αὐτίνου τοὺ χνέρ ;

—Δὲν ἀκούου τίπουτας, ἀπουκρίνιτι, οὺ Γούναρς ποῦν' ἀνύπαντρους κὶ δὲν ξέρ' ἀποὺ θηλκά, ἡ γναίκα πρέπ' νὰ πάρ' ψήμφου, διότ' τοὺ δικαίουμα τς γναίκας νὰ ψηφίζ' εἶνι καθῆκουν νἄχ'ψήμφου ἡ γναίκα, τοὺ ὁποῖουν ἡ ψήμφους τς γναίκας εἶνι γναικεία ψήμφους.

Σὶ νὰ λιέμι, μὶ τοὺ ζόρ' παντρειά. Κρῖμα π' δὲν εἶνι τώρα στ' Βλὴ κι' οὺ κὺρ Μπασᾶς νὰ κόψ' κὶ νὰ ράψ' ἡ γλῶσσα τ' κανιά στάλα.

Ἰμένα, νὰ σ' ποῦ τ' μαύρ' ἀλήθεια, π' τῶχου σκοπὸ νὰ πουλιτιφτοῦ μιθαύριγιου. μὶ συνφέρ' αὐτίν' ἡ δλειά, γιατὶ καθὼς εἶμι ἀσίκς κὶ καραμπουζουκλῆς, ἀρέζου στοὺ οὐραῖουν φῦλλουν, κι' ἔτσ' θὰν ἔβγου πρῶτους κὶ καλλίτερους βουλιεφτὴς στοὺ Βάλτου φόντις θὰ ψφίζιε οἱ γναῖκες Ἀλλοιὰ μουνάχα ἀπ' τοὺ Μτσόπλου κὶ τοὺ Βουκουτόπλο, π' θὰ χρειγιαστῇ νὰ βάλνε κι' ἕναν τουρβᾶ δίπλα στ' κάρπη τς γιὰ νὰ πάρνε τὰ μαῦρα π' θὰν τς δίννε οἱ γναῖκες.

Τὶ νὰ σ' ποῦ ὅμους, οὐρὴ κουτοῦλα μ'. σὰν παράξινου θὰ μῶρχιτι νὰ σὶ δοῦ κανιὰ βουλὰ νὰ κάνς δγιαδλώεις κὶ νὰ παείνς νὰ ψφίῃζ ζιρβόδεξα κὶ νὰ γένς βουλιεφτίνα κὶ ν' ἀνιβαίνς στοὺ βῆμα κὶ νὰ μὴ λιὲς νὰ κατέβς ἰκεῖθε κανιὰ βουλά!..

Ἢ μαθὲς, ὄντας θὰ γένουντι ἰκλουές, νἄειμι ἰγὼ μὶ τῶνα κόμμα κι' ἡ ἀφιντιά σ' μὶ τ' ἄλλου κὶ νὰ μ' γένισι κνοῦπ' οὺλ' νύχτα μὶ τς πουλιτκουλουγίες! Ἔχς νὰ φᾶς ξὺλου κακομοίρα π' θὰ πάῃ γόνα. Κάλλιου νὰ μὴ φτάκῃ μουνάχα κείν' ἡ μέρα...

Κὶ στοὺ μπάτου τς γραφῆς, γιὰ βάστα νὰ σὶ ρουτήσου νιὰ ψύχα: Θέλτι στ' ἀλήθεια ψήμφου γιὰ δὲ θέλτι;

Ἰγώ, γιὰ νὰ μάθου τν ἀλήθεια, πῆγα προυψὲ ξεπιτούτου νὰ ρουτήσου ἕνα δουλκό, π' νταραβιρίζουμι μὶ δαῦτο πᾶσα βράδ' στν κουζίνα.

—Θέλς ψήμφου, οὐρή; τς λιέου.

—Ἄκα, μ' λιέει.

—Θέλς νὰ γένς βλιευτίνα;

—Ἄκα.

—Θέλς νὰ γένς δκηγουρίνα, νουμαρχίνα, δημαρχίνα;

Ἄκα.

—Ἄμ τὶ τοὺν κόρακα θέλς κάνε;

Θέλου νὰ βροῦ ἕναν ἄντρα νὰ μὶ πάρ' γναῖκα τ'.

Νά, οὐρὲ κὺρ Δημητράκη μὶ τοὺ μακρὺ κουμπουλοϊ κὶ τὰ πολλὰ μυαλό, αὐτίνου θέλνι οἱ γναῖκις. Νὰ παντριφτοῦνι, νὰ κάτσνι στοὺ σπάκι τς καὶ νὰ τρᾶνι τοὺ νοικοκυργιό τς κὶ τ' φαμίλια τς, κι' ὄχι ψήμφς κὶ μάραθα.

Μπουρεῖς νὰν τοὺ καταφέρς αὐτίνου; Κάντου κὶ νὰ ἰδῆς πῶς θὰ σ' σχουρᾶνι οὺλα τὰ πιθαμένα σ' κι' οὺλα τοὺ ζουτανά σ'. Δῶσι σὶ καθιμίνια ἀπῶναν γαμπρὸ κὶ τότινις νὰ βράσνι τοὺν ψήμφου σ' κὶ τοὺ καλό τ'.

Αὐτίνου θέλνι σ' λιέου ἰγώ, κὶ ὄϊ νὰ κάθισι νάν τς καλουναρχᾶς πιρὶ ἰσουπουλιτείγια κὶ δὲ σμαζεύιτι. Τ' ἀκοῦς; τ' ἀϊκῶ νὰ λιὲς κὶ νὰ πᾶς νὰ παντριφτῇς γιὰ νὰ δώῃς ἐλόου σ' τοὺ καλὸ παράδγμα.

Θὰ μ' πῇς γιατὶ δὲ δίνου ἰγὼ τοὺ καλὸ παράδειγμα κὶ δὲ βαίνου τοῦ στιφάν' τς Περδίκως μ'; Ἰγὼ ἄλλα εἶν' τ' ἄλλα κι' ἄλλα τς Παρασκευῆς τοὺ γάλα. Ἰγὼ εἶμι φτουχὸς κὶ πάου νὰ καζαντίσου πρῶτα.

Καλὰ δὲν τὰ λιέου, οὐρὴ Περδικοῦλα μ'; Καλὰ δὲν τὰ λιέου οὐρὲς ἀναγνώστριες; Καλὰ κὶ περίκαλα νὰ λιέτι κὶ ψήμφου νὰ μὶ χαλιεύιτι.

Ταῦτα κὶ μένω γειά σ' κι' ἀντίου μ'

Μήτρους Κουρνόγαλους

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ
ΗΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ)

Τὴν παρελθὼν ἑβδομὰν
ἐκτυπώθην ἐνθάδε
τρὲ σὶκ
καὶ ἀμὰν ἀμάν,
ἤγουν κίτρινος
καὶ παρδαλοειδὲς
ὡσεὶ τσιμβέριον,
γυπτίσσης εὐειδές,
τὸ ὁποῖον
χάριν περὶ δι' ἀσθεῖον.
Τανῦν δὲ
ὁ ἄθλιος πιεσθὴς
τοῦ καινουλγὴς
πιεσθηριάτου,
συνωμοτήσας
μετὰ τοῦ ἀλχιελγάτου
βούλονται ἐξαγάγαι πρασίγην
τὴν ἐμαπτοῦ βελάν,
ἵνα τὴν παρασθήσωσιν
πεπαλαιωμένην καὶ γεραράν, τὸ ὁποῖον
καὶ μέ πράξωσιν λετσοειδὲς καὶ γελοῖον.
Τοιάπτην ὅμως προσβολασιὸν
ποσῶς θὰ τήν χωνεύσω, ἀλλὰ θὰ ἀγριεύσω
καὶ ἐπικαλῶν τὴν βοήθειαν τῶν ἀναγνωσθῶν
ἀμφοτέρους καὶ τοὺς δύο θὰ φονεύσω.
Οὐκ μὴν ἀλλὰ καὶ θέλω θραύσει τὸ ἀλεξή-
ἐπὶ τῆς ἑαπτῶν πλατὸς [λιόν μου
καὶ νὰ μὴ μὲ ἐπονομάζωσιν
Ἀνγαθάγγελον τῆς «Σφαιρὸς»
ἐὰν μὴ τοὺς περιαλπάξω μὲ τὰς καλπαζέας
καὶ τοῖς ποιήσω τὰς μούρας κρέας,
τὸ ὁποῖον
ἔρρετε ἐς κόρακας ἵνα μὴ συμβῇ πατιρνδίον.

Ὁ Ἀγκαθάγγελος

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΝΕΟΠΛΟΥΤΩΝ

Η ΣΟΥΦΡΑΤΖΕΤΑ

Αἰδεσιμώτατον μῦτερ μου

Θρίαμπος! θρίαμπος, ἠγαπητόν μοι μῦτερ, τὸ ὁπῆον ἤπανε στὸ Βουλὺ πὸς ὅτη θὰ μὰς δόκουναι ψῆφω κὲ θὰ μὰς κάνουνε οὔλλες σουφρατζαίτες.

Ἄχ πῶς συγκινεῖμε, μαμάκα μου, ὁποῦ μεθαύρηο στεῖς ἐκλογὲς θὰ πάμαι οὔλλες νὰ ψιφύσουμμαι ζερβώδεξα κὲ θὰ βγένουμαι καὶ βουλεφτήνε. Ἄχ, μεγελῆον! Ἐγὼ θὰ κάνο δικκόμου κόμμα καὶ ἐπιδὴς, ἂν κὲ εἶμε μεγάλυ κερήα, ἐν τοιούτοις δουλοφέρνο λιγάκη, θἄχο οὔλητὴφαν ταρήα μὲ τὸ κόμμα μου, κάθοτη ἀπαξάπας φαγρος ποὺ μὲ γλέπει στὸ δρόμο μοῦ λέει πῶς ὅτη εἶμε κόμματος.

Τὼ λεπὸν θὰ γένο κομματαρχήνα καὶ θὰ κατέλθο εἰς τὺν πολητικὶν κανίστραν, τὸ ὁπῆον ὄντες μπὸ στὸ Βουλὴ θὰ τοὺς ἀλωνήσω οὔλλους τοὺς ἄντρους μὲ τεῖς ἀγορέμψεις μου γιὰ νὰ μὶ λένε ἄλλν βολὰ πὸς ὅτη ἔμῆς οἱ γναῖκε ποσὸς εἶμασται κοκορόμηαλαις καὶ ἀσθενὲς φύλω καθότη σὲ οὔλλα καὶστὺ φλεαρήα κὲ στὼ κρεβάτη ἀντέχουμαιπερισώτερο.

Θὰ κάνο κη ἔννα κενούργηο ὑπορῆο, τεῖς Δεμοσίας Ἀπλυσίας, τὸ ὁπεῖον θὰ περηλαβαίνι οὔλλες τῆς πλύστρες καὶ τῆς ἐφοπλύστρες ἐδὲ τοῖς δούλες καὶ τοῖς νεώπλουτες καὶ τὰ ἐλοιπὰ πρὸς γιὰ νὰ πάρουμε ἐμῖς τὴν ἀξουσία στᾶ χέρηα μας κὴ ὄχη νὰν τὴν ἔχουναι οἱ παληὸ εὐγενῆδες κι' ἡ ἀριστοκράτωρες.

Ἤγουν δηλαδὺς θὰ κάνο πράματα καὶ θάγματα. τὸ ὁποῖον ἕτερον μεδὲν καὶ σᾶς προσκηνῶ ἡμᾶς.

αἰωνήα σου ἡ μνήμι

Μαδὰμ—Γαρεμφοῦλα

ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΛΑΘΟΣ

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

ΧΑΡΤΟΠΟΙΟΣ

Ἔ ρὲ κακοῦργα ὕπαρξι,
δράμι καρδιὰ δὲν ἔχεις;
Τί σοῦκανα, ρ' ἀνήλεη,
κι' ὅλο μὲ κατατρέχεις;
Θέλει ν' ἀγιάσῃ κανεὶς καὶ δὲν τὸν ἀφίνουνε οἱ καιάδες, ρὲ Μανιῶ εὐάγωγη καὶ ὑπεραγία. Ἀπάνου ποὺ πάω νὰ στρώσω στὴ δουλειά μου, γιὰ νὰ βγαίνω ἐντίμως τὸ ψωμί μου καὶ νὰ ξεσφαλίζω τὸ μέλλο μου, χράπ! σοῦρχεται ὁ καιούργιος ὑπουργὸς τῶν Ἀσωτερικῶνε καὶ σοῦ λέει πῶς θὰ κλείσῃ τὰ χαρτομπαίγνια!..,

Ἀπὸ τότες ποὺ ἔμαθα νὰ πιάνω τὴν τράπουλα στὰ χέργια μου καὶ νὰν τὴν πιάσῃ τεταρταῖος περιττὸς, ὅλο τὸ ἴδιο τροπάρι ἀκούω.

Ὁ κάθε καπαδόκης ποὺ θἄρθῃ στὰ πράμματα, ἡ πρώτη του δουλειὰ εἶνε νὰ καγορέφτῃ τὸ παιγνίδι. Γιατί; Γιατὶ ἔτσι τὸ θέλει. Ὅλα τἄχε ἡ ζαφειρίτσα κι' ὁ φερετζὲς τῆς ἔλειπε ὅλα τ' ἄλλα εἶνε μέλι γάλα στὴν ψωροκώσταινα καὶ μονάχα τὸ παιγνίδι τοὺς ξυνίζει τὴ σοῦπα τῶν ὑπουργῶνε κι' ὅλοι στὴν καμποῦρα μας ξεσπᾶνε, γιὰ νὰ κοροϊδεύουνε τὸν κοσμάκη πλούσια – νομίζω;

Γιατί ρὲ φαυλόβιοι, τί σᾶς κάνανε δηλαδὴς οἱ χαρτοποιοί καὶ τοὺς γίνεστε κάθε λίγο καὶ λιγάκι τσάμικος ταμπᾶκος στὴ μύτη; Φιλήσυχοι πολῖτες σαν κι' ἐσᾶς εἴμαστε κι' ἐμεῖς οἱ φουκαρι ρηδες καὶ καγένα δὲν πειράζουμε. Ὁποιος θέλει ἔρχεται καὶ ποντάρει τὸ πόστο του· ἂν κερδίσῃ, καλός, ἂν χάσῃ, τί σᾶς διαφέρει ἐσᾶς; Μήμπως κι' εἶνε δικά σας τὰ λεφτὰ τοῦ κόσμου, ἢ μήμπως καὶ θὰ βάλετε σεῖς μυαλὰ στὸν κόσμο; Ἅπαξ ὁ ἄλλος εἶνε κοροΐδο κι' ἔρχεται σὲ μένανε νὰν τοῦ κάνω σκαλέτες καὶ νὰν τοῦ τσιμπάω τὰ ψιλά, κλεμμένα τἄχει; Δικά του εἶνε, ὅ,τι θέλει τὰ κάνει, ποὺ λέει ὁ λόγος.

Κι' ἐξ ἄλλον καλλίτερα νὰ τοῦ τὰ τρῶμε μεῖς ποῦμαστε οἰκογενειάρχες ἄνθρωποι, πέρι νὰν τοῦ τὰ παίρνουνε οἱ πεζοδρόμιες καὶ νὰν τὰ τρῶνε μὲ τοὺς ἀγαπητικούς τους, σ' ὑγείαν. τὸ κοροΐδο – κάνω λάθον;

Τὸ λοιπὸν τί ἀλογόμυγα σᾶς τσιμπάει καὶ καὶ πολεμᾶτε διαρρήδην νὰ μᾶς κόψετε τὸ ψωμί, ρὲ μασσόνοι;

Τῶρα τελευταῖα, τὰ κατάφερα κι' ἐγὼ νὰ μπῶ πλησίστιος σ' ἕνα παιγνίδι καὶ νἄχω πόντους γερούς. Μιτζαδῶρος, ὅπως τὸ λένε καὶ εἰς Πσρισίους—ξηγιέμαι φρανσουάς;

Λογάριαζα κι' ὅλας ν' ἀποκατασταθῶ καὶ νὰ γίνω νοικοκύρης ἄνθρωπος. Μοῦ προξενεύανε τὴν κόρη τοῦ Μένιου τοῦ Μπαλαμούτη, ποῦνε μιὰ κοπέλλα ντένκαί ντέ. Ὁ πατέρας της γιὰ προίκα θὰ μοῦδινε μιὰ τράπουλα γκριμῶς καὶ θὰ μοῦ μάθαινε κι' ἕνα ματσέτο ποὺ ξέρει στὸ μπακαρᾶ καὶ φέρνει ὅλες τὶς πάσσες ὡς κάτου ραζόριο, ἐννηὰ ἡ μπάνκα καὶ μπάκες τὰ ταμπλά.

Αὐτό, καθὼς καταλαβαίνεις, εἶνε δουλειά, ὄχι ἀστεῖα. Μὲ τέτοιο ματσέτο, μποροῦσε νἄχω σ' ἕνα χρόνο μέσα, νὰ μὴ σοῦ πῶ πολλά. ἴσα μὲ πενῆντα χιλιάδες δραμάς, κι' ὅλο σταυράκια γιὰ νὰ ξέρῃς.

Ἀλλάζει ὅμως ἀπάνου στὴν κρίσιμη ὥρα ἡ Κυβέρνησι κι' ἔρχεται ὁ νέος ὑπουργὸς καὶ μοῦ κάνει ἀντιπολίτεψι καὶ κωλυσιεργία.

Θὰν τὰ κλείσω, σοῦ λέει! Κι' ἅμα τὰ κλείσῃ, ποῦ θὰ βάλω σ' ἐνέργεια γὼ τὸ ματσέτο ποὺ θὰ μοῦ μάθει γιὰ προίκα ὁ Μπαλαμούτης;

Μ' ἄλλα λόγια, λάσπη ἡ δουλειά μας. Ἄντε τὸ λοιπὸν νὰ κάνῃς καὶ σὺ προκοπὴ στὸ ρωμέϊκο! Πῶς;

Ο ΒΛΑΜΗΣ

ΜΙΚΡΕΣ ΠΑΡΩΔΙΕΣ

ΩΔΗ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΑΠΟΥΤΣΙ

Σὺ ποὺ πέταξες στὰ ὕψη,
ὦ παποῦτσι ἀγσπημένο,
ἂν καὶ εἶσαι τρυπημένο,
πάλι σὲ φορῶ πιστῶς.

Κι' ἂν ἡ πάροδος τοῦ χρόνου
καὶ τὰ βάσανα τοῦ κόσμου,
μᾶς ἐχώρισαν, ὦ φῶς μου,
τώρα πάλι μᾶς ἑνώνει.

ὁ μπαλωματοποιός. **Π. ΝΑΛΕΟΣ**